



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1990 ΕΤΟΣ Μ' Ἀριθ. Φύλλου 832
Τιμή Φύλλου Δρχ. 50 Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 83 ΤΗΛ. 36.28.280

Ποιμαντορική ἐγκύκλιος ἐπὶ τῇ πανιέρῳ ἐορτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας (Ἀναγνωσθήτω ὑπὸ τῶν ἐφημερίων κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θείου Κηρύγματος καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου).

Πρὸς

Τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς
Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τὸ
Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως

Χάρις, ἔλεος καὶ εἰρήνη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ Πατρὸς
καὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ
μετρίότητος εὐχή καὶ εὐλογία!

Τέκνα μου ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας! ἡγγικεν ἡ πα-
νίερος Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρις τοῦ θριάμβου, τὸν
ὁποῖον κατήγαγε ἡ Μήτηρ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησία, διὰ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἁγίων Εἰκό-
νων, ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν εἰκονομάχων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ
116 ὅλα ἔτη κατετάρραξαν ταύτην!

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθο-
δόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀποδίδουσα τὴν
πρέπουσαν σημασίαν εἰς τὴν μεγαλάνυμον ταύτην
Ἑορτὴν, τελεῖ ὡς γνωστόν, ταύτην, κατ' ἔτος, ἐπὶ
τὸ δημοσιότερον καὶ πανηγυρικότερον.

Ἐφέτος, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ
τελεσθῇ αὕτη εἰς τὴν εὐρυτάτην αἴθουσαν τοῦ ἐν
Πειραιεῖ Κινηματοθέατρου «ΟΛΥΜΠΙΟΝ», ὅπου,
προεξάρχοντος τοῦ σεπτοῦ Προέδρου αὐτῆς Μακα-
ριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου καὶ ἐπὶ
παρουσία τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς, Βουλευτῶν καὶ
ἄλλων ἐπισήμων, ἡ ἐκλεκτὴ πολυμελής Βυζαντινὴ
χορωδία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικοδιδασκάλου
κ. Μ. Μακρῆ θ' ἀποδώσῃ ἐκκλησιαστικούς ὕμνους.

Λοιπόν, σὰς καλῶ, ὡς ποιμενάρχης σας, νὰ
προσέλθετε ὅλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες περιχαρεῖς
καὶ μετὰ τὴν βαθεῖαν πίστιν καὶ εὐλάβειαν καὶ τὸν ἱερὸν
ἐνθουσιασμόν ποῦ σὰς διακρίνει, νὰ ὁμολογήσωμε,
ἐν καυχῇ Κυρίου, τὴν ἀκλόνητον προσήλωσίν μας
εἰς τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον Ὁρθοδοξίαν, μετὰ
τοῦ πατροπαραδότου, τοῦ καὶ νομίμου, Ἑορτο-
λογίου ταύτης, ἀρνούμενοι ἀνενδότης τὸ αἰρετικὸν
Παπικὸν Ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον πραξικοπηματικῶς
ἐπέβαλε ἡ καινοτόμος «Ἐκκλησία» εἰς τὴν Θ.
Λατρείαν.

Σὰς καλῶ ὅλους, νέους καὶ γέροντας, νὰ τιμῇ-

σωμεν μέ λόγους καὶ ὕμνους τοὺς ἀθανάτους προμάχους τῆς ἀνωμότητος Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Πατρῶς Εὐσεβείας καὶ νὰ διαλαλήσωμε τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς ἡρώικους ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας των, παραδειγματιζόμενοι καὶ φρονηματιζόμενοι ἀπὸ αὐτὰς.

Σὰς καλῶ νὰ διακηρύξωμε ὅτι εἴμεθα σφοδροὶ πολέμιοι τῶν παπικῶν, προτεσταντῶν, μασόνων, χιλιαστῶν, οἰκουμενιστῶν καὶ πάντων τῶν αἵρετικῶν, οἱ ὅποιοι μέ τὰ κακόδοξα ψευδοκηρύγματά των μολύνουν τὴν ἀγνή χριστιανικὴν ζωὴν καὶ δυναμιτίζουν τὰ θεμέλια τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς παμφιλτάτης μας Πατρίδος, τῆς ὁποίας ἐκείνη εἶναι ὁ ἀνεκτίμητος καὶ ἀδαπάνητος πνευματικὸς θησαυρός!

Εὐσεβῇ τέκνα μου,

Δὲν πρέπει νὰ λείψῃ κανεὶς. Διότι ἡ Ἑορτὴ αὐτὴ εἶναι κυρίως ἰδική μας Ἑορτὴ, τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι αισθανόμεθα βαθύτατα τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας, διότι ἐπὶ 65 ὅλα ἔτη ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν δόξαν τῆς, καὶ

ἔχομεν διωχθεῖ καὶ δοκιμασθεῖ εὐχαρίστως καὶ ὑπερηφάνως χάριν αὐτῆς καὶ τηροῦμεν ἀπαρσαλεύτως ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, τὰ πάνσεπτα δόγματα, τοὺς θείους Κανόνες καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις ταύτης, ἄνευ οὐδεμίας προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως.

Ἐμπρός, λοιπόν, νὰ δώσωμε ἅπαντες τὸ ἀγωνιστικὸν «παρὼν», με ψυχικὴν ἀγαλλίαισιν καὶ ἱερὰν ὑπερηφάνειαν, εἰς τὸ ἱερὸν σάλπισμα τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τῆς ὁμοθυμῆς συμμετοχῆς μας εἰς τὴν πάνσεπτον Ἑορτὴν τῆς, εὐρισκόμενοι τὴν τρίτην (3.00) μ.μ. ἀκριβῶς ὥραν εἰς τὸ Κινηματοθέατρον Πειραιῶς «ΟΛΥΜΠΙΟΝ» ὁδ. Σωτῆρος Διὸς 39 (Πα-σαλιμάνι).

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Κοινοποιήσις:

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν
Ἱερὰς Μητροπόλεις Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς

Τοὺς Πανοσιώτατους καὶ Αἰδεσιμωτάτους
ἐφημερίους καὶ τὰ ἐκκλησιάσματα τῶν ἱερῶν Ναῶν
καὶ

Τοὺς Πανοσιωτάτους Καθοδηγούμενους καὶ
Καθηγουμένους τῶν Ἱερῶν Μονῶν μετὰ τῶν
Συνοδίων αὐτῶν.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη εἴη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία. Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος συναισθανομένη τὴν κρισιμότητα εἰς ἣν ἔχομεν περιέλθει ἐκ τῆς μακρᾶς ἀνομβρίας καὶ τὰ ἐπακόλουθα δεῖνὰ ποῦ ἐπαπειλοῦν ἐκ τῆς δικαίας μάστιγος τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, συνιστᾷ εἰς πάντας ὅπως ἀπὸ κοινοῦ καὶ μεμονωμένως κατ' ἰδίαν, ἀναπέμψωμεν θερμὰς δεήσεις καὶ προσευχὰς εἰς Κύριον πρὸς ἐξιλέωσιν καὶ ἀναστολὴν τῆς δικαίας Αὐτοῦ ἀπειλῆς.

Πρὸς τοῦτο, δεόν ὅπως ἐπιτελέσητε πανδήμους λιτανεῖας καὶ δεήσεις ἐκ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Εὐχολογίου ἐπὶ ἀνομβρίας μετὰ γονυκλισίας καὶ θερμῆς παρακλήσεως, ἵνα σπλαχνισθεῖς ἄρῃ ὁ Φιλάνθρωπος Θεὸς τὴν καθ' ἡμῶν δικαίαν

αὐτοῦ τιμωρίαν τῆς ξηρασίας καὶ ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν γῆν ἡμῶν ὄμβρους εἰρηνικοὺς πρὸς ζωάρκειαν καὶ καρποφορίαν τῶν ἀγρῶν, ἀμπελῶνων καὶ δένδρων.

Πάντες ὁμοῦ ἅς ἱκετεύσωμεν ἐκλιπαροῦντες τὸν εὐσπλάχνως ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς καὶ βρέχοντα ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους οἰκτίρμονα Θεόν, ὅπως οἰκτίρῃ καὶ ἡμᾶς φιλανθρώπως ἵνα μὴ συναπολεσθῶμεν ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν.

Καὶ ἡμεῖς, τὸ ἐν ἡμῖν χρέος ἐπιτελοῦντες συνενούμεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰς δεήσεις καὶ ἱκεσίας ἡμῶν κοινῶς μεθ' ὑμῶν ἀνατιθέντες τὰς ἐλπίδας εἰς τὸ πολὺ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰς πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀγίων δι' ὧν καὶ ἐλπίζομεν τῆς αἰτήσεως ἡμῶν τὴν ἐκπλήρωσιν. Ἐπὶ τούτοις δεξασθε καὶ αὖθις διαπύρους εὐχάς.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός τούς Ἐφημερίους καί τὰ Ἐκκλησιάσματα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Σύν Θεῷ ἡξιώθημεν καί κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τῆς
εἰσόδου εἰς τὴν κατανυκτικὴν περίοδον τῆς Ἁγίας
καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Τὸ καθήκον παντός Χριστιανοῦ ἐπιβάλλει τὴν
ἀξιοποίησιν τῆς ἐξαιρέτου ταύτης εὐκαιρίας πρὸς
ψυχικὴν ὠφέλειαν καί προσέγγισιν μετὰ τοῦ Θεοῦ
διὰ τῆς ἐξαγνίσσεως ἐν νηστεία καί προσευχῇ, ἐν
μετανοίᾳ καί ἐξομολογήσει μετὰ συντετριμμένης
καρδίας καί τῶν λοιπῶν συναφῶν τρόπων καί παραγ-
γελμάτων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐξέχουσιν ὁμῶς θέσιν εἰς πάντα ταῦτα ἔχει ἡ
ὀρθόδοξος πίστις, χωρὶς τῆς ὁποίας τὰ ἔργα τῆς
ἀρετῆς καθίστανται ἄπρακτα, διό καί οἱ θειότατοι
Πατέρες θέλοντες νὰ ἐπισημάνουν τὴν ἀναγκαιό-
τητα ταύτην, ὅτι δηλαδή οὔτε αἱ προσευχαί καί
νηστεαί οὔτε αἱ ἐλεημοσύναι ἔχουν ἀξίαν ἄνευ
ὀρθοδόξου πίστεως, ὥρισαν νὰ ἐορτάζεται μεγαλο-
πρεπῶς τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ὁ
θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας καί διὰ τοῦτο ἐπωνομά-
σθη, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καί ἐορτάζεται αὕτη διὰ μέσου τῶν αἰώνων
πανηγυρικώτατα, ὡς λαμπρὰ ἡμέρα ὑπὸ τῶν ὀρθοδό-
ξων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι βιοῦν πράγματι τὸ ὀρθό-
δοξον φρόνημα κατὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας,
οἱ δὲ λοιποὶ οἱ τὸ ὄνομα μόνο φέροντες τῶν
ὀρθοδόξων εἰς δὲ τὴν πράξιν ἀναφανέντες ἀρνηταί
τῆς πίστεως, οἰκουμενισταί ἢ καὶ ἀδιάφοροι ἐμπαι-
γμὸν ἀπεργάζονται ἐορτάζοντες Κυριακὴν Ὁρθο-
δόξιας.

Τὸν λόγον λοιπὸν ἔχομεν ἡμεῖς, οἱ δι' ἀγώνων καί
δωγμῶν καί στερήσεων τὰ ἱερὰ καί ὅσια τῆς πίστεώς
μας διαφυλάσσοντες καί διὰ τοῦτο οὐδὲν κοινὸν
ἔχοντες μετὰ τῶν νεωτεριστῶν καί φιλοπαπικῶν, διό
καὶ ἴδιον ποίμνιον καὶ ἰδίους ναοὺς πρὸς διάσωσιν
ἀνοθεύτου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅθεν ἀποκλειστικῶς ἡμεῖς ἔχομεν καὶ τὸ δικαί-
ωμα νὰ ἐορτάζωμεν Κυριακὴν Ὁρθοδοξίας καί διὰ
τοῦτο κατ' ἔτος συγκεντρούμεθα τιμητικῶς ὅπως
ἀπολαύσωμεν τῆς χαρᾶς καί διατρανώσωμεν τὰς
ἀρχὰς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ
αὐτῆς ἀγώνος μας.

Οὕτω καὶ ἐφέτος, τὸ προσκλητήριον τοῦ ὑψηλοῦ
καθήκοντος μᾶς καλεῖ καὶ πάλιν τὴν Κυριακὴν τῆς
Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν καθιερωμένην ἐορταστικὴν
ἐκδήλωσιν εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ εἰς τὸ κινηματοθέ-

ατρον «ΟΛΥΜΠΙΟΝ» ὁδὸς Σωτῆρος Διὸς 39 παρὰ τὸ
Πασαλιμάνι ὥραν δὲ 3-5.30 μ.μ. ἀκριβῶς. Παρακα-
λοῦμεν ὅθεν ὅπως οὐδεὶς μὴ ἀπουσιάσῃ. Εἶναι
χρέος κάθε ἀτόμου ποὺ πιστεύει εἰς τὸν ἱερὸν
ἀγῶνα μας νὰ δώσῃ τὸ παρὸν, διότι παρεκτός τοῦ
ἐπιβεβλημένου ἱεροῦ καθήκοντος τῆς συμμετοχῆς
ὅλων εἰς τὴν ιεροτελεστείαν τῆς Μεγάλης ἡμέρας,
πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρξῃ καὶ ὄγκος ἱκανὸς
ἀνθρώπων διὰ τὴν ἐξω προβολὴν τοῦ ἀγώνος μας, ἡ
ὁποία θὰ καλυφθῇ ἐφέτος καὶ τηλεοπτικῶς.

Πρὸς τοῦτο δέον ὅπως ἀπὸ κάθε ἱερὸν Ναὸν
συμπληρωθοῦν εἰδικὰ πούλμαν μερίμνη τῶν ἐφημε-
ρίων καὶ ἐπιτρόπων.

Ἐπισημαίνουμε τὰς ὥρας διαρκείας τῆς ἐορτῆς
3-5.30 μ.μ. ἄνευ οὐδεμίαις προεκτάσεως ἢ ἀναβο-
λῆς καὶ τονίζομεν κατ' ἐπανάληψιν τὸ ἀπαραίτητον
τῆς παρουσίας ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλη-
σίας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμᾶς 700
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 40

Τιμὴ φύλλου δρχ. 50

Ἐκτυπώσεις ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Μετά θρησκευτικής εξάρσεως και ἐκκλησιαστικής τάξεως ἐωρτάσθη ἡ «Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἰς τὸν Κινηματογράφον «ΟΛΥΜΠΙΟΝ» Πειραιῶς. (Πασαλιμάνι)
Πρωτοφανὴς ἡ ἐπιτυχία

Πολύ πρό τῆς καθιερωμένης ὥρας 3.30 μ.μ. οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ κληρικοὶ, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ κατέκλυσαν ἀσφυκτικῶς τὴν λίαν εὐρύχωρον αἶθουσαν τοῦ Κινηματογράφου, καθὼς καὶ τοὺς ἐξώστας του, ἀνταποκριθέντες μετ' ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, μετ' ἐπικεφαλῆς τὸν σέπτον Προκαθήμενον ταύτης Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον.

Τὸ πολυπληθὲς Ἱερατεῖον οἱ μοναχοὶ καὶ αἱ μοναχαὶ κατέλαβον τὰς δι' αὐτοὺς καθωρισμένας θέσεις καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μέλη τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τὰς δι' αὐτοὺς προωρισμένας διακριτικὰς θέσεις. Διεκρίναμεν τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιον, τὸν καὶ διωργανωτὴν τῆς ἐορτῆς, Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιν, Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στέφανον, Ευρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, ἐξεφώνησε ἐξόχως τὸν Πανηγυρικὸν (καταχωρούμενον κατωτέρω).

Ἡ καλλιφώνος χορωδία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς κ. Μ. Μακρῆ ἀπέδωσε Βυζαντινοὺς ὕμνους, οἱ ὅποιοι καὶ ἰδίως «ὁ τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ χορὸς...» κατέθελεξαν τὸ εὐσεβὲς καὶ πιστὸν ἀκροατήριον. Ἀληθινὴ μουσικὴ πανδαισία, ἡ ὁποία προσέδωσε τὸν πανηγυρικὸν καὶ ἐορταστικὸν τόνον εἰς τὴν πάνσεπτον καὶ πανίερὸν Ἑορτήν.

Τὸ πρόγραμμα ἐτηρήθη ἀψόγως ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ἀρχιμανδρίτου π. Γεροντίου Λουδάρου, ὁ ὁποῖος ἀνέπεμψε τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν ἀθανάτων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὸ τέλος ἀνέγνωσε θερμὸν χαιρετισμὸν, μετὰ εὐχαριστιῶν καὶ συγχαρητηρίων, ἐκ μέρους τοῦ διωργανωτοῦ τῆς Ἑορτῆς σεπτοῦ Ποιμενάρχου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γεροντίου πρὸς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας διὰ τὴν ἀθρόαν προσέλευσιν των, στὸν ἐμπνευσμένον ὁμιλητὴν καὶ εἰς τὴν ἐκλεκτὴν

χορωδίαν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἐπισήμους ποὺ ἐτίμησαν μετ' αὐτὴν τὴν παρουσίαν των τὴν ἐορτήν ἐκδήλωσιν. (Τὸν χαιρετισμὸν δημοσιεύομεν κατωτέρω).

Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας, τὸν πιστὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ὁμόθυμον παρουσίαν του εἰς τὸν ἐορτασμὸν, τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων ἡμῶν, διὰ τὴν ἀπόφασιν των περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸν Σεβασμιώτατον Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιον, διὰ τὴν πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν τοῦ ἐορτασμοῦ ὡς καὶ τὴν θαυμασίαν χορωδίαν τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς κ. Μ. Μακρῆ, εὐχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου, μετ' αὐτῆς βοήθειαν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ Ἀρχιπομπέου Χριστοῦ.

Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν ὁ βουλευτὴς καὶ πρῶν ὑπουργὸς τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Ἀ. Νταντιδάκης, ὁ βουλευτὴς καὶ πρῶν ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Η. Παπαηλίας, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Μ. Πατλάκας καὶ Ἱ. Τραγάκης, ὁ πρῶν βουλευτὴς κ. Η. Βουγιουκλάκης, ὁ ἱατρὸς κ. Σ. Καταφυγιώτης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Κοινότητος Πειραιῶς κ. Ἱ. Ἀγγελόπουλος, ὁ δικηγόρος κ. Σ. Κομισόπουλος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Θεολόγος Καθηγητὴς κ. Σ. Καραμήτσος, ὁ Δ/τῆς τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» κ. Χρ. Χαλβατζῆς κ.ά.



**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**

Ώρα έναρξεως 3.30 μ.μ.

Τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Βυζαντινὴν Χορωδίαν
διευθύνει ὁ Καθηγητὴς τῆς μουσικῆς
κ. Μ. Μακρῆς

Χορωδία: «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ...»

Χορωδία: «Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα»

Διάκονος: «Εὐλόγησον Δέσποτα»

Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος: «Εὐλογητός ὁ Θεός...»

Χορωδία: «Τὴν Ἀχραντὸν Εἰκόνα Σου...»

Χορωδία: «Ἐν Σοί νῦν ἀγάλλεται...»

Χορωδία: «Ἡμέρα Χαρμόσυνος...»

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΔΕΗΣΙΣ

Ὑπὲρ τῶν ἀθανάτων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ.
Ἑλλάδος κυρίου Χρυσόστομου

Χορωδία: «Ὅλην εἰσδεξάμενοι τὴν νοητὴν λαμπη-
δόνα...»

Χορωδία: «Φύσει ἀπερίγραπτος τῇ θεϊκῇ Σου υπάρ-
χων...»

Χορωδία: «Τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ Χορός...»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραι-
ῶς καὶ Σαλαμίνος κυρίου Γερωντίου.



Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριος Χρυσό-
στομος.



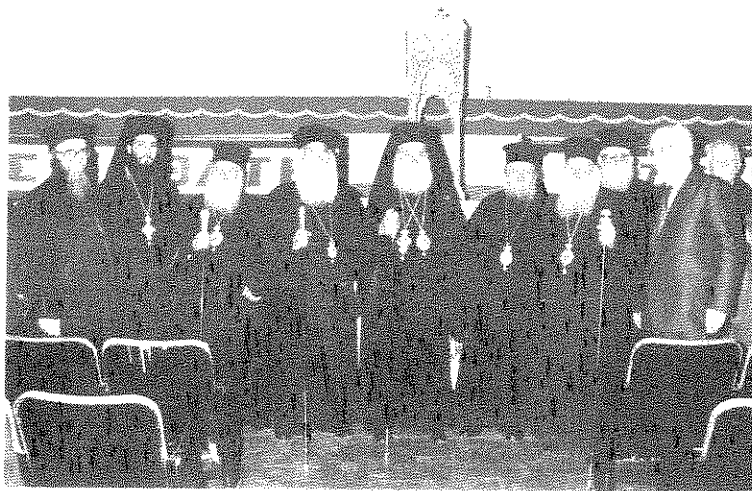
Ο Μακαριώτατος όμιλών



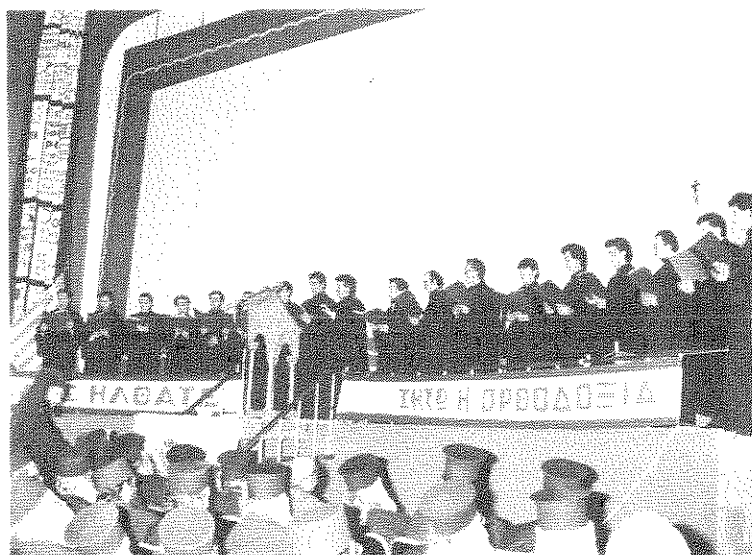
Στυγμότυπον τής έναρξεως τής έορτής.



Ο οικείος Ιεράρχης Πειραιώς και Σαλαμίνος κύριος Γερώντιος μετά του πρωτοσυγ-
γέλου τής Ιερᾶς Μητροπόλεως.



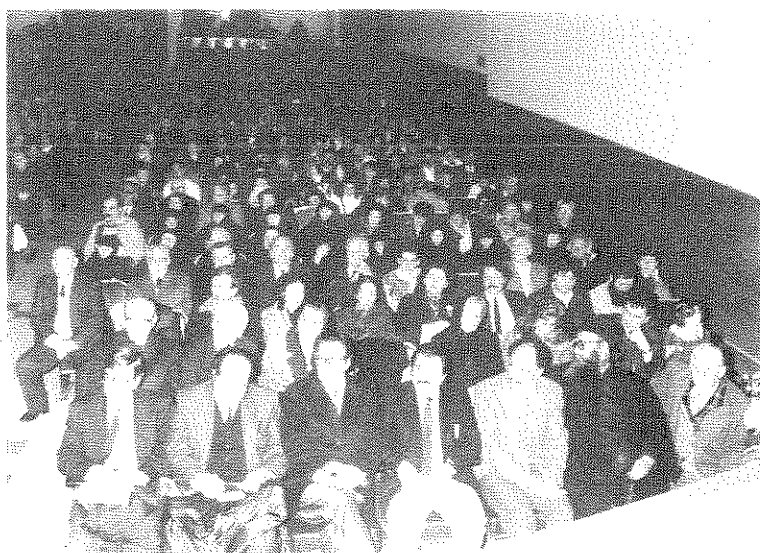
Ὁ Μακαριώτατος κύριος Χρυσόστομος μετὰ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κυρίου Γερωντίου, Εὐβοίας κυρίου Ἰουστίνου Χίου κυρίου Στεφάνου καὶ Πενταπόλεως κυρίου Καλλιπίου καὶ λοιποῦ ἱερατείου.



Ἡ χορωδία μετὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ.Μ. Μακρή.



Μέρος τῆς αἰθούσης μετὰ τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ.



Μέρος τῆς αἰθούσης μετὰ τοῦ ἱερατείου καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Ο ὀρθόδοξος ἑλληνισμὸς ἐνώπιον τοῦ συγχρόνου κινδύνου ἀφανισμοῦ του ἀπὸ τὴν αἵρετικὴν δύσιν!

Τιμώτατοι Ἀδελφοί καὶ Πατέρες,
Πεφιλημένα ἐν Χριστῷ τέκνα.

Οἱ Θεόπνευστοι Πατέρες τῆς Ἀγίας μας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐθέτισαν νὰ ἐορτάζεται εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστεϊῶν, ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ πασῶν τῶν Αἱρέσεων. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖον. Διότι οὐσιώδης προϋπόθεσις καὶ ἀπαράβατος ὅρος ὠφελείας ἐκ τῆς περιόδου τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, περιόδου ἀγνισμοῦ καὶ ἐγκρατείας εἶναι ἡ ἐνσυνείδητος μέθεξις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀγωνιζομένου Χριστιανοῦ εἰς τὸ «μυστήριον τῆς Θεολογίας» τὸ ὁποῖον τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ χορὸς. Οὐδεμία νηστεία, οὐδεὶς ἀγνισμὸς ὅσονδήποτε αὐστηρὰ καὶ ἂν εἶναι δὲν ὠφελοῦν ἂν ὁ πιστὸς δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος, ἂν δὲν ὑπάρχῃ τὸ ὀρθὸν τῆς ψυχῆς φρόνημα.

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας παρουσιάζει καὶ μίαν ἀναλογίαν πρὸς τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα. Ὅπως τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ὁ Ἀναστάς Κύριος ἐνίκησε καὶ ἐξουδετέρωσε τὸν θάνατον καὶ διεβίβασε τὸν ἄνθρωπον «ἐκ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν» ἐστὶ καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ Ἐκκλησία ἐν ὀνόματι τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἀποκαλυφθείσης Ἀληθείας ἐξουδετέρωσε τὸν ἐκ τῶν αἱρέσεων θάνατον καὶ ἀπῆλλαξε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην πού τὸν ὀδηγοῦν εἰς τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του.

Δι' αὐτὸ ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας ψάλλει ἀγαλλόμενος κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας «ἀστράπτει καὶ λάμπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» καὶ ἡ ἡμέρα προσλαμβάνει εὐφρόσυνον πανηγυρικὸν χαρακτήρα. Γίνε-ται λιπάνευσις τῶν ἱερῶν Εἰκόνων καὶ ὅλα ὑπενθυμίζουν «Πάσχα πρὸ τοῦ Πάσχα», Λαμπρὴν πρὶν ἀπὸ τὴν λαμπρὴν».

Ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ἡ ἀγωνιζομένη Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἔχει ἐπιλέξει αὐτὴν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως καὶ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, διὰ νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν πού διεξάγεται ἀνεκδότως ἀπὸ τοῦ 1924, εἶναι Ἀγὼν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, χωρὶς τὴν ὁποίαν οὔτε ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς εἶναι δυνατὴ, οὔτε ἡ ἐπιβίωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατορθωτὴ.

Εἰς πλέον ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς διδὼν τὴν εὐκαιρίαν ἐνὸς ἀγωνιστικοῦ προσκλητηρίου κατὰ τὸ ὁποῖον καλούμεθα νὰ ἐνθυμηθῶμεν μετὰ σεβασμοῦ ὅλους ἐκείνους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, πού ἔδωσαν τὴν «μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας» μὲ ζῆλον καὶ αὐτοθυσίαν καὶ νὰ

εὐχρηθῶμεν δι' αὐτοὺς εἰς τὸν Θεὸν «αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν» ἀλλὰ καὶ νὰ ὀπλισθῶμεν «ἡμεῖς οἱ ζῶντες καὶ περιλειπόμενοι» μὲ ἐλπίδα καὶ ἀγωνιστικὸν θάρρος, διὰ νὰ συνεχίσωμεν «τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγὼνα».

Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀγωνιστικὴν καὶ πανηγυρικὴν σύναξιν, μὲ τὸν φωτισμὸν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν εὐλογίαν τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τὰς προσευχὰς ὧν ἡμῶν τῶν παρισταμένων, ὡς ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸ ἄκρως ἐπικαιρὸν καὶ καυτὸν θέμα: «Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς ἐνώπιον τοῦ συγχρόνου κινδύνου ἀφανισμοῦ του ἀπὸ τὴν αἵρετικὴν δύσιν». Συγκεκριμένως θὰ ἐξετάσωμεν: α) Τί εἶναι Ὁρθόδοξία, β) Ἡ ἐπιβίωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γ) Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς θὰ ὠφεληθῇ ἢ θὰ ζημιωθῇ ἀπὸ τὴν ἐνταξιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ε.Ο.Κ.;

Ι. Τί εἶναι Ὁρθόδοξία; Κατ' ἀρχὴν Ὁρθόδοξία δὲν εἶναι μία θρησκευτικὴ ἰδεολογία, μία θέσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, μία ἀντίληψις καὶ ἀποψις διὰ τὸν Χριστιανισμὸν πού ἐξηλήθεν ἀπὸ ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ ἐπεβλήθη εἰς τὸν κόσμον τῶν πνευματικῶν ἀξιών, εἴτε ἀπὸ κύρους τῶν ἀνθρώπων πού τὴν διετύπωσαν, εἴτε καὶ διὰ τῆς κοσμικῆς ἰσχύος.

Ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι κατὰ μίαν πρόχειρον ἀνάλυσιν τοῦ ὅρου ἡ ὀρθὴ δόξα, ἡ ὀρθὴ δοξασία, ἡ σωστὴ μὲ ἄλλα λόγια γνῶσις τῆς ὑψίστης Ἀληθείας; Τί εἶναι Θεὸς καὶ ποία ἡ σχέση τοῦ μετὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κόσμον. Ἡ γνῶσις ὅμως αὕτη, ἡ ὑψίστη πασῶν τῶν γνώσεων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκπηγάζουν ὅλαι αἱ ἐπὶ μέρους γνώσεις πού ἀναφέρονται εἰς τὴν οὐσίαν τῶν ὄντων, δὲν εἶναι ἀνθρωπίνῃ ἐπινόησις, ἀλλὰ «δῶρημα τέλειον ἄνωθεν καταβαίνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων».

Ἡ Ὁρθόδοξία, λοιπὸν, εἶναι ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ πού ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸν Θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸν ἥλιον! Καὶ αὕτη ἡ ἀκτινοβολία τῆς Ἀληθείας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, συνιστᾷ τὴν εἰδικὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, τὴν Δωρεάν τοῦ Θεοῦ, πού ὀνομάζεται ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς πληροφορίας, ἀ π ο κ α λ υ ψ ι ς! Καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῆς ὑψίστης αὐτῆς Ἀληθείας διέρχεται διὰ τῶν ἐξῆς σταδίων: α) Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει τὴν Ἀλήθειαν διὰ τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ εἰδικώτερον διὰ τῶν Προφητῶν. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὸ Συνοδικὸν τῆς Ἐβδόμης Ἀγίας Οἰκου-μενικῆς Συνόδου τονίζεται καὶ ὑπογραμμίζεται «Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον» διὰ τῶν Ὁράσεων καὶ τῶν ἀλληγορικῶν εἰκόνων. β) Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει ἐν συνεχείᾳ τὴν ἰδίαν

Ἀλήθειαν ὁλοκληρωμένην καὶ τελείαν, διὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου Αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε τὸ Β' πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος, ὀνομάζεται Λόγος τοῦ Πατρὸς, διότι δι' Αὐτοῦ ἐλάλησεν πρὸς τὸν κόσμον. Εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴν ἀναφέρεται σχετικῶς. Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι λαλήσας ὁ Θεὸς τοῖς Πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ. γ) Ὁ Θεὸς συνεχίζει τὴν ἀ π ο κ ά λ υ ψ η ν τῆς Ἀληθείας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῶν Φωτισθέντων ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος πανευφύμων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἐκείνων Διαδόχων, τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Κατὰ συνέπειαν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Μία καὶ Μοναδικὴ Ἀλήθεια, ποὺ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἡ Ἀλήθεια αὕτη δὲν εἶναι Φιλοσοφικὴ καὶ ἀπρόσωπος, ἀλλὰ προσωποποιημένη ἐν τῷ Β' προσώπῳ τῆς Παναγίας Τριάδος, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, διεκήρυξεν «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Α Λ Η Θ Ε Ι Α».

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ δεδομένη καὶ ἀμετακίνητη Ἀλήθεια, ποὺ εἶναι «στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Καὶ ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ μυστικὸς βίος τοῦ πιστοῦ.

Εἰς ἓνα θαυμάσιον καὶ ἄκρως ἐπίκαιρον Θεολογικὸν βιβλίον ἡ «Οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας» ποὺ συνέγραψεν ὁ διαπρεπὴς Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Θεοδώρου, ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς σημαντικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ἁγίαν μας Ὁρθοδοξίαν: «Πιστεύω, ὅτι ἐν αὐτῇ διακρατεῖται ἀμόλυντος καὶ ἀσινὴς ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους κομισθεῖσα ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ, ἡ πίστις διδάσκεται καὶ βιοῦται ὀρθῶς, ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου εἶναι τὸ ἀντικειμενικῶς ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον ἐὰν συντρέξουν σχετικῶς οἱ ἀπαραίτητοι πρὸς τοῦτο ὑποκειμενικοὶ παράγοντες καὶ ὅροι. Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου βαθυτάτα συνεχόμενον καὶ ζῶντα ἐν τῷ μυστικῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ... Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι διὰ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ὁ ἄρτος ὁ μυστικὸς, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ πνευματικόν, καὶ ἡ ἐσθὴς καὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ὁ ἄηρ, καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου ὁ ὑπερφύης ἐνοικος. Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ λατρεύω τὸν Θεὸν ὅπως πρέπει. Εἰς τὴν λατρείαν ταύτην ζῶ διαρκῶς τὴν θείαν ἀλήθειαν, καθίσταται βίωμά μου σταθερὸν ὁ ἐν Τριάδι Θεός, ζῶ διαρκῶς τὸ μυστήριον τῆς Θείας περὶ τὸν ἄνθρωπον οικονομίας καὶ τὸν ἐν Πνεύματι θεῷ ἐξαγνιασμόν. Εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας αἰσθάνομαι τὸν Θεὸν νὰ καταβαίνει μέχρις ἐμοῦ, τὸν ἑαυτὸν μου δὲ νὰ ἀνυψοῦται μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ».

Τὰ σύνορα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι: Ἡ Ἁγία Γραφή, ἐρμηνευομένη ἀλανθάστως ἀπὸ τούτους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, τὰ Δόγματα καὶ οἱ ὅροι τῆς πίστεώς μας, ποὺ καθιέρωσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὴ ὅ,τι πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη ὀρθῶς αἰ σι π τ αῖ παραδόσεις, ποὺ διεμορφώθησαν ἀπὸ τὰς ἐπὶ μέρους τοπικὰς Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούουν πρὸς τὰ Δόγματα καὶ τὴν ἐπίσημον παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα (λεειτουργικά, κοινωνικά κλπ.).

Φρουρὸς δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἀκοίμητος συνείδησις τῶν Ὁρθοδόξων. Ἡ ἀκοίμητος αὕτη συνείδησις τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ δύναται καὶ νὰ ἀπορρίψῃ Συνόδους, ἔστω καὶ ἂν συνεκλήθησαν ὡς Οἰκουμενικαί, ἐφ' ὅσον δὲν εὐρίσκονται εἰς ἁρμονίαν μὲ τὴν καθολικὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

2. Ἀναμφισβήτητος πνευματικὴ δύναμις ὁ Ἑλληνισμός.

Χωρὶς τὴν πνευματικὴν αὐτὴν δύναμιν, χωρὶς τὸν Ἑλληνισμόν δὲν θὰ ὑπῆρχε οὔτε ἰ δ έ α, οὔτε πρακτικὴ τοῦ Πολιτισμοῦ. Ὁ Πολιτισμός, ὡς ὑπερτάτη ἰδέα, ποὺ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀναζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος ἐνός ἀνωτέρου τρόπου ζωῆς μὲ πρόγραμμα καὶ σκοπὸν, εἶναι δημιουργημὰ καὶ σύλληψις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ μοναδικὸν θεμέλιον τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ θεωρεῖται ὁ κλασικὸς Πολιτισμὸς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ ἁρμονία, τὸ κάλλος, τὸ μέτρον, ὁ ρυθμός, ὁ στοχασμός, ἡ λογικὴ, ἡ μεταφυσικὴ ἐνόρασις, ὅλα αὐτὰ εἶναι στοιχεῖα τοῦ ἀνωτέρου ἐκείνου πολιτισμοῦ, ποὺ ἐξεκολάυθη εἰς τὴν διάνοιαν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἐπετεύχθη διὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Ἀλλὰ καὶ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ ἀγνοήσῃ τὴν περὶ ἰδεῶν περίφημον θεωρίαν τοῦ Πλάτωνος, διὰ τῆς ὁποίας προσανατολίζεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν κόσμον τοῦ ωραίου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ ὁποίου ἀντίτυπα εἶναι τὰ ἐφῆμερα πράγματα τοῦ παρόντος κόσμου;

Ποῖος ἄλλωστε δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔθεσαν τὰς βάσεις ὅλων σχεδὸν τῶν Ἐπιστημῶν; Ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Εὐκλείδης θεμελιώται τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ τῆς Γεωμετρίας. Ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνὸς θεμελιώται τῆς ἱατρικῆς Ἐπιστήμης. Ὁ Δημόκριτος θεμελιώτης τῆς Πυρηνικῆς Φυσικῆς.

Τὸ σύνολον τῆς πνευματικῆς Δημιουργίας, τῆς πολυτιμοῦ αὐτῆς περιουσίας τῆς Ἀνθρωπότητος, ὀφείλεται εἰς τὸν Ἑλληνισμόν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἰδέα τῆς συναδελφώσεως τῶν Λαῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Πνεύματος, εἶναι σύλληψις καὶ πρακτικὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὅστις διὰ τῆς πολιτιστικῆς του ἐκστρατείας πρὸς τὴν Ἀσίαν συνέλαβε τὸ τολμηρὸν σχέδιον μιᾶς κοινωνίας Ἐθνῶν, ποὺ θὰ ὁμιλοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν καὶ θὰ κατευθύνονται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἀλλ' ὁ Ἑλληνισμὸς ἐκινδύνευσε νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ τὸν βάρβαρον ὁλοκληρωτισμὸν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἀπὸ τὰ στίφη ἀπολίτιστων λαῶν, ποὺ κατέκλυσαν τὸν Εὐρωπαϊκὸν χώρον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παρακμῆς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀπὸ τὸν κίνδυνον αὐτὸν διέσωσε τὸν Ἑλληνισμόν ἡ Ὁρθοδοξία!

Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμὸς συνειργάσθησαν καὶ ἐδημιούργησαν τὸν θαυμάσιον Βυζαντινὸν Πολιτισμόν, μὲ τὸν ἔντονον Ἐκκλησιαστικὸν του χαρακτῆρα καὶ τὸ αὐστηρὸν κοινωνικὸν ἥθος.

Ἡ ἐνδοξότερα περίοδος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἱστορίας εἶναι ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Ὑπὸ τὴν Αἰγίδα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνέ-

πτυξε όλες τās πνευματικές της δυνάμεις και ἀνῆλθε εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς οργάνωσώς της. Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας προσφέρουν τοὺς ἀνεκτιμήτους πνευματικούς των θησαυρούς (Συγγράμματα Δογματικά, Ἀσκητικά, Ἠθικά, Ὑμνους, Ποίησιν κ.λπ.).

Συγκροτοῦνται αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἀναπτύσσεται ὁ Χριστιανικὸς Κοινωνισμὸς καὶ αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ τέχναι φθάνουν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀκμὴν.

Ὑπὸ τās συνθήκας αὐτάς ὁ ρι σ θ ε τ ε ῖ τ α ἢ ν ε α πνευματικὴ δύναμις τῆς Ἀνθρωπότητος, ὁ Ὁ ρ θ ὁ ὁ σ ο ς Ἑ λ λ η ν ι σ μ ὁ ς!

Ὅταν λέγομεν Ὁρθόδοξον Ἑλληνισμόν, ἐννοοῦμεν τὴν ἱστορικὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ μέσου τῆς Ὁρθοδοξίας. Χωρὶς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁ Ἑλληνισμὸς ὡς Ἐθνικὸν μέγεθος, ὡς πνευματικὴ δύναμις θὰ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἢ θὰ εἶχε ἀφαιρωθῇ ἀπὸ τὴν Δύσιν, ὅπως τόσα καὶ τόσα Ἕθνη ποὺ ἔχουν διαγραφῇ ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης. Ἀλλ' ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπεβίωσε, χάριν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μετὰ τὴν κατὰ λυσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Δύο θηρία ἦσαν ἔτοιμα νὰ κατασπαράξουν τὸν Ἑλληνισμόν: Ὁ Φραγκισμὸς καὶ ὁ Ἰσλαμισμὸς!

Ὁ Φραγκισμὸς, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ πάθους τοῦ Παπισμοῦ ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπέδωκε μὲ κάθε τρόπον τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ, διότι δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην τοῦ Παπισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐμεσουράνει εἰς τὸ πνευματικὸν ὀρίζοντα τῆς Εὐρώπης ὁ Ἥλιος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰσλαμισμὸς, ποὺ ἐμφανίζεται κατὰ τὸν ὀγδοὸν αἰῶνα ἐβλεπε τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνισμόν, ὡς φραγμὸν καὶ ἐμπόδιον διὰ τὸν ἐξῆλαμισμόν τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὁ κίνδυνος διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ ἦτο ἄμεσος.

Ὁ Φραγκισμὸς, δηλαδὴ ὁ Παπισμὸς κάτω ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ τὴν προστασίαν τῶν Φράγκων τῆς Εὐρώπης, ἀρχίζει νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν β' ἐνδέκατον περίπου αἰῶνα.

Οἱ Φράγκοι μὲ ἐκπρόσωπον τὸν Μοναχὸν Βαρλαάμ ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν, ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων τοῦ Βυζαντίου στὸ πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἡ διαμάχη μετὰ τοῦ Βαρλαάμ καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἦτο κατ' ἀρχὴν Ἐκκλησιαστικὴ, Θεολογικὴ. Εἶχε ὅμως καὶ ἕναν βαθύτερον χαρακτήρα. Ἦτο διαμάχη μετὰ τοῦ Παπικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ καὶ τοῦ Ὁρθόδοξου Ἀσκητισμοῦ, ποὺ εἶναι συνέπεια καὶ γνώρισμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Παπισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία κονταροχτυπιοῦνται διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ καθαρῶς Θεολογικοῦ πεδίου, διὰ νὰ συγκρουσθοῦν ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐπὶ κοσμικοῦ πεδίου. Ἐτοίχομεν τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους τὸ 1204, ποὺ ἐφάνη καθαρὰ ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Παπισμοῦ νὰ ὑποτάξῃ καὶ κοσμικῶς τὸν Βυζαντινόν (Ὁρθόδοξον) Ἑλληνισμόν.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ γιγαντώνεται ἡ Παπικὴ ἐγκληματικότης ἐναντίον τοῦ ἡμιθανοῦς πλέον Βυζαντίου, ὑπῆρξαν αἱ δραματικαὶ στιγμαὶ τῶν παραμονῶν τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Οὐδεὶς Ἕλλην πρέπει νὰ λησμονήσῃ τὴν ραδιουργίαν

τοῦ Παπισμοῦ ἐναντίον τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ, ποὺ εἶχε περιορισθῇ τοπικῶς πλέον εἰς τὴν ἐνδοξον πρωτεύουσάν τοῦ πάλαι ποτὲ ἐνδοξοῦ Βυζαντίου, τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἐκμεταλλευόμενοι οἱ πάπαι τὴν ἀμηχανίαν τῶν Βυζαντινῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν τελευταίων Παλαιολόγων, ἐξ' ἀφορμῆς τῆς προσεγγίσεως τῶν Τούρκων καὶ τῆς σχεδὸν ἀναμενομένης ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπρότειναν στρατιωτικὴν καὶ οικονομικὴν βοήθειαν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως τῆς ὑποταγῆς τῶν Ὁρθόδοξων εἰς τὸν Παπισμόν. Καὶ τὴν Ληστρικὴν αὐτὴν πρότασιν ὥνόμεσαν: «Ἐνωσιν» τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Γάλος Βυζαντινολόγος καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Κάρολος Ντὶλ, παρατηρεῖ εὐστόχως εἰς τὸ ἔργον του «Βυζαντινὲς Μορφές». «Καμμία ἀμφιβολία δὲν χωροῦσε ὅτι οἱ Δυτικοὶ ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Παπῶν, δὲν ἐνδιαφέροντο διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Βυζαντινῶν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Τούρκων, ἀλλὰ διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ θνήσκοντος Βυζαντίου».

Καὶ ὁ κορυφαῖος Ἐθνικὸς ἱστορικὸς Κων/νος Παπαρηγόπουλος ἐκφέρει τὴν θλιβεράν κρίσιν του: «Θὰ εἶναι μεγάλη ἡ εὐθύνη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Θρησκευτικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Δυτικῆς Χριστιανοσύνης, διότι κατὰ τὴν τελευταίαν τραγικὴν στιγμὴν τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῶν Βυζαντινῶν, δὲν τοὺς ἄφησε νὰ «πεθάνουν» ἡνωμένοι ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπατηλὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀποστολῆς ὀλίγων γαλερῶν καὶ μισθοφόρων, τοὺς διέσπασε εἰς «Ἐνωτικούς» καὶ «Ἀθηνωτικούς» καὶ ἔτσι ἐχαλάρωσε τὴν ἀμυνάν των». Καὶ ἡ μεγάλη παγίδα τῶν Παπικῶν διὰ τὴν ὑποταγὴν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν Παπισμόν στάθηκε ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Φεράρας Φλωρεντίας (1438-1439).

Τὸ Γένος μας, τὸ εὐλογημένον καὶ Ὁρθόδοξον Ἑθνος, διῆλθε διὰ μέσου τῶν τρομερῶν ἱστορικῶν συμπληγμάτων τοῦ Φραγκοπαπισμοῦ καὶ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ χωρὶς νὰ συνθλιβῇ: Ἐτραυματίσθη βεβαίως, ἐπληγώθη, ἐφθασε μέχρι πυλῶν τοῦ Ἀδου, ἀλλὰ τελικῶς ἐπεβίωσε! Ἐσώθη ὁ Ἑλληνισμὸς χάρις εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, διὰ δευτέραν φοράν.

Ἀνεβίωσε ἀπὸ τὴν τέφραν τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ὀλοκαυτωμάτων του ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς ὅπως ὁ μυθικὸς Φοῖνιξ. Τὸ 1821 δὲν εἶναι μόνον μία ἱστορικὴ ὑπόμνησις τῆς τραγῆς μας Ἐθνεγερσίας, εἶναι καὶ ἡ ἀφετηρία τοῦ Νεωτέρου Ὁρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ ποὺ ἀνεπήδησε «ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά».

3. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς ὁ νεκραναστημένος, ποὺ κατέπληξε τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὸν ἀκατάβλητον ψυχικὸν του δυναμισμόν, ἀντιμετωπίζει κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ 21ου αἰῶνος μίαν φοβεράν δοκιμασίαν καὶ πάλιν. Ποία εἶναι αὕτη ἡ δοκιμασία;

Ὡς γνωστὸν τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης συνεκρότησαν μίαν ὑπερεθνικὴν Ἐνότητα, τὴν Ε.Ο.Κ.

Ἡ Ε.Ο.Κ. εἶναι μία Κοινότης, ποὺ ἐπιδίδκει τὴν Οἰκουμενικὴν καὶ Κοινωνικὴν ἐνότητα τῶν Λαῶν τῆς Εὐρώπης, τὴν κατάργησιν τῶν Ἐθνικῶν γνωρισμάτων τῶν συμμετεχόντων Λαῶν (δηλαδὴ ἠθῶν, ἐθίμων, θρησκείας,

γλώσσας), αλλά και των κοινωνικών των θεσμών. Έτσι γίνεται λόγος περί Δικαίου της Ε.Ο.Κ., Παιδείας της Ε.Ο.Κ., ενιαίας Νομοθεσίας και τα τοιαύτα.

Πρόκειται δηλαδή περί μίας Πολυεθνικής Βαβυλωνίας μέσα εις την οποίαν οι λαοί της Ευρώπης που θα μετέχουν θα πρέπει να απορρίψουν την Έθνοφυλετική ταυτότητα και να παύσουν να όμιλουν περί Πατρίδος, Θρησκείας, Γλώσσας και Ιστορικής συνειδήσεως.

Γεννάται λοιπόν το ερώτημα:

Ο Όρθόδοξος Έλληνισμός, το Έθνος μας, θα ωφεληθῇ ἢ θα ζημιωθῇ ἀπὸ τὴν ἑνταξίν της Ἑλλάδος εἰς τὴν Ε.Ο.Κ.; Δὲν εἴμεθα ἀρμόδιοι νὰ ἐπισημάνωμεν τὰς Οἰκονομικὰς ἢ Νομικὰς Ζημίας πού θὰ ἀκολουθήσουν εἰς τὴν ἑνταξίν της Πατρίδος μας εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. Ὁπωσδήποτε ὅμως θὰ προκύψουν ζημίαι καὶ μάλιστα τεράστιαι, ἀν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ πτωχότερος ἐταῖρος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν Διεθνή Ἑταιρείαν, καὶ ὡς πτωχότερος ἐταῖρος πού δὲν θὰ ἡμπορῇ νὰ συναγωνισθῇ με τοὺς πλουσιωτέρους ἐταῖρους, ὅπωςδήποτε θὰ πληρώνη πάντοτε τὰ «σπασμένα» χωρὶς νὰ ἀποκομίσῃ κέρδη. Πιὸ παραστατικά: Εἶναι ποτὲ δυνατόν ἡ Κτηνοτροφία της Ἑλλάδος με τὰ πρωτόγονα μέσα, πού χρησιμοποιεῖ νὰ ἀνταγωνισθῇ με τὴν κτηνοτροφίαν της Ὀλλανδίας, π.χ., πού ὅλα τὰ μέσα (βοσκή, παραγωγή, ἀναπαραγωγή, τρόπος πλουσίας παραγωγῆς κτηνοτροφικῶν προϊόντων) ἔχουν βιομηχανοποιηθῇ;

Εἰδικοί οἰκονομολόγοι καὶ ἄλλων κλάδων ἐπιστήμονες, ἐπισημαίνουν τὰς ἀρνητικὰς συνεπείας διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἑνταξίν μας εἰς τὴν Ε.Ο.Κ.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ εἰδικὸν πρόβλημα πού μᾶς ἀπασχολεῖ ὡς Ὁρθόδοξον Ἔθνος. Διότι, ἐπὶ τέλους πέραν ἀπὸ τοὺς οἰκονομικοὺς συντελεστὰς καὶ τὰς τεχνικὰς παραμέτρους εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἐθνῶν βαρύνουν τὰ ἰδανικά καὶ αἱ παραδόσεις.

Αὐτοὶ ἀκριβῶς οἱ δύο παράγοντες, τὰ Ἐθνικά ἰδανικά καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις εἶναι τὰ νεῦρα καὶ οἱ ἱστοὶ της Ἑλλάδος. Ἄν λοιπὸν κινδυνεύσουν αὐτὰ τὰ νεῦρα, τότε ἀσφαλῶς ἡ Ἑλλάς θὰ παραλύσῃ καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἀποθάνῃ.

Κινδυνεύουν λοιπὸν τὰ Ἐθνικά ἰδανικά καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις της Ἑλλάδος μας ἀπὸ τὴν ἑνταξίν μας εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. Πολλοὺ γε καὶ δὴ!

Ἐξαφανίζεται πρῶτιστως ἡ Πατρίς. Δὲν θὰ γίνεταί πλέον λόγος περὶ Ἑλληνικῆς Πατρίδος προϊόντος τοῦ χρόνου. Οὔτε ὁ Ἐθνικὸς ὕμνος θὰ ἀνακρούεται, οὔτε Ἐθνικὸν ἐπετειολόγιον θὰ ὑπάρχῃ, οὔτε ἡ ὡραία Γαλανόλευκος θὰ κυματίζῃ ἐπάνω εἰς τὰ Δημόσια κτίρια. Θὰ καθιερωθῇ ἡ σημαία της Ε.Ο.Κ. ἕνας κύκλος ἀστέρων μέσα σὲ μιά κυανὴ ἐπιφάνεια. Θὰ ἀκούγεται ὁ ὕμνος της Ε.Ο.Κ. πού θὰ ὁμοιάζῃ με κάποιο βάλς, χωρὶς νὰ ξυπνᾷ Ἐθνικά καὶ ἱστορικά σκιρτήματα.

Θὰ ἐκλείψουν αἱ ὡραῖαι παραδόσεις μας, ἡ Ἐθνικὴ φιλοτιμία ἡ οἰκογενειακὴ αὐστηρότης, αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις, πού συνδέονται με τὸν Ἐθνικὸν μας βίον. Θὰ «λησμονήσουν» οἱ Ἕλληνες, τὴν ὡραίαν τῶν Ἐθνικῶν γλῶσσα, ἡ ὁποία ἐστάθη τὸ παναρμόνιον ἐκφραστικὸν ὄργανον ὑψίστων ἀληθειῶν, της Φιλοσοφίας, της Θεολο-

γίας, της ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως. Μία γλῶσσα θὰ κυριαρχῇ εἰς τὸ χῶρον της Ε.Ο.Κ. πού θὰ ὁμοιάζῃ περισσότερο με τὴν γλῶσσαν στρατοπέδων καὶ Στρατιωτικῶν Μονάδων καὶ δὲν θὰ ἀποτελῇ ἀναγωγικὸν μέσον πρὸς τοὺς κόσμους τοῦ Πνεύματος καὶ της ἁρμονίας.

Καὶ πρὸ παντὸς μέσα εἰς τὸ χάος τῶν Θρησκευτικῶν Δογμάτων τῶν Ὁμολογιῶν καὶ τῶν Αἰρετικῶν κύκλων της ἀποστατημένης καὶ παπογεννήτου Δύσεως, ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ὑποτονισθῇ ἀρχικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐκλείψῃ.

Ἦδη γίνεται λόγος περὶ Ἠνωμένης Ἐκκλησίας της Ευρώπης Ἐκκλησίας της Ε.Ο.Κ., μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ἀντιμετωπίζεται με χλεύην καὶ περιφρόνησιν, με ἀδιαφορίαν καὶ ἐχθρότητα.

Γίνεται λόγος ἀπὸ τοὺς διαφόρους Σεβασμιωτάτους καὶ διακεκριμένους Θεολόγους της κρατικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τάχα πρέπει νὰ προετοιμασθοῦν οἱ Ἕλληνες, διὰ νὰ δώσουν εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. τὴν μαρτυρίαν της Ὁρθοδοξίας. Διότι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ μόνον κεφάλαιον πού προσκομίσῃ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. θὰ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία!

Λόγοι στομφώδεις! Σχήματα καὶ συνθήματα πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν καὶ παραπλάνησιν τῶν ἐλαχίστων πού ἀγωνιοῦν καὶ ἀντιδρῶν ἀκόμη εἰς τὴν «αἰχμαλωσίαν Σιών» πρὸς τὴν ὁποίαν ὁδηγεῖται ἡ Ὁρθοδοξία.

Διὰ ποίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ποίοι ὁμιλοῦν δι' αὐτήν;

Ἐκεῖνοι πού ἐδέχθησαν ἀδιαμαρτυρήτως τὸ Φράγκικον ἡμερολόγιον κατὰ τὸ 1924 πού ἐπέβαλλαν οἱ ἀντικανονικοὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος;

Ἐκεῖνοι πού εἰς δευτέραν φάσιν ἐπεχείρησαν μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὴν ἀλλαγὴν καὶ τοῦ Πάσχα εὐκαιρίας δοθείσης ἐκ της συμπτώσεως τοῦ συνεορτασμοῦ μετὰ τῶν Φράγκων, συμφώνως πρὸς τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο Ἀναστάσιμον μήνυμα τοῦ Φαναρίου πού ἐχαρακτήριζε εὐτυχῇ συγκυρίαν τὸ γεγονός καὶ διεμήνυε εἰς τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ θεοπισθῇ ὁ κοινὸς ἑορτασμός μετὰ τῶν Δυτικῶν;

Ἐκεῖνοι πού διεβρώθησαν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν καὶ ἔχουν ἀπωλέσει τὴν εὐαισθησίαν της Ὁρθοδοξίας;

Ἐκεῖνοι πού συλλειτουργοῦν καὶ συμπροσεύχονται με ὅλους τοὺς Αἰρετικούς καὶ Ἀλλοθρήσκους χωρὶς ἐλεγχον συνειδήσεως;

Ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὸ θράσος καὶ τὴν ἀναιδέειαν νὰ κηρύσσουν ὅτι ὁ Μωάμεθ ἦτο Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ;

Ἐκεῖνοι πού κηρύσσουν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ὅλας τὰς Αἵρέσεις χωρὶς νὰ ἐλέγχονται καὶ ἐπιτιμῶνται ἀπὸ τὸ λεγόμενον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον;

Ἐπεὶ πτερρόντα» ὅσα λέγουν οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ καὶ ψευδόγραφα ὅσα γράφουν εἰς τὰ διάφορα θρησκευτικὰ περιοδικά. Ἀναμφισβητήτως, λοιπόν, θὰ ζημιωθῇ τὸ Ἔθνος μας ἀπὸ τὴν ἑνταξίν της Ἑλλάδος εἰς τὴν Ε.Ο.Κ.

Ο Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός θὰ καταντήσῃ μία Ἐθνικὴ κοιλτούρα, χωρὶς ἰδιαπερότητα καὶ πού θὰ ἐξυπηρετεῖ τουριστικούς μόνον σκοποὺς καὶ ὄχι τὴν σωτηρίαν της ψυχῆς καὶ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἔθνους μας.

Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ σημερινή Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς καλεῖ νά λάβωμεν σοβαρὰς ἀποφάσεις.

Καυχόμεθα ἐν Κυρίῳ ὅτι εἴμεθα ἡ ἀνύστακτος φρουρά τῆς Ἁγίας μας Ὁρθοδοξίας. Κατεδικάσαμεν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Φραγκοπαπικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὸν Λειτουργικὸν βίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἦτο ἀντίθετος πρὸς τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τὰς σεπτὰς μας παραδόσεις, καὶ τὰ πραγματικά συμφέροντα τοῦ Ὁρθοδόξου Ἔθνους μας.

Κατηγορεῖλαμεν καὶ καταγγέλαμεν τὸν Οἰκουμενισμὸν ὡς παναίρεσιν καὶ ἀπαποῦμεν τὴν διακοπὴν τῶν Διαλόγων μετ' Αἰρετικούς. Δὲν μᾶς συγκινοῦν οἱ θησαυροὶ τῆς Ε.Ο.Κ., οἵτε εἴμεθα διατεθειμένοι νά πωλήσωμεν τὰ πρωτοτόκιά μας εἰς τὴν Αἰρετικὴν Δύσιν «ἀντὶ πινακίου φακῆς».

Δι' αὐτὸ καὶ κραυγάζομεν στεντορεῖα τῇ φωνῇ ὅτι ἡ ἔνταξις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. εἶναι παγίς ἐφάμλλος μετ' τὴν συμμετοχὴν τοῦ Βυζαντίου εἰς τὴν Ψευδοσύνοδον Φεράρας - Φλωρεντίας. Δι' αὐτὸ καὶ σὰς καλοῦμεν εἰς ἐγρήγορον καὶ εἰς ἀγῶνα ἐπίμονον καὶ διαρκεῖς διότι «αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ».

Ἡ ἐπιτυχία ὁμως τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ἀπαιτεῖ ἐνότητα, ὁμόνοια καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐορτῆς μας σήμερον, διότι ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς. Ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἐπαχθὴ παραταξιακὴν νοοτροπίαν, πού τόσο ἐζημίωσε τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα μας, καὶ ἄς ἐνθώμεν ὑπὸ τὴν αἱματοβαφῇ σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, μετ' τὸ εἰρηνοποιὸν σὺνθημα: «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν» τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν, καὶ ὁ Κύριος θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν δύναμιν ὥστε καὶ εἰς τὴν Ε.Ο.Κ. καὶ ὅπου δεῖ νά δώσωμεν τὴν μαρτυρίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς ἀπόγονοι ἀντάξιοι τῶν Προγόνων μας μετ' τρόπον καὶ φρόνημα ἀγωνιστικὸν κατὰ τὸ ἐκεῖνον παράδειγμα.

Ἡ δὲ θεία Χάρις ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα εἴθε νά ἐνισχύσῃ τὸν τιμὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ ἀναδείξῃ τοῦτον εἰς τὰς ἡμέρας μας νικηφόρον πρὸς δόξαν καὶ θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πάλιν καὶ εἰς τὸ διηνεκές.

Μακαριώτατε Σεβασμιώτατοι
φιλέορτος ὁμήγυρις

Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, ὡς διοργανωτῆς τοῦ σημερινοῦ λαμπροῦ πανηγυρισμοῦ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως τοὺς συνοδικούς ἀδελφούς καὶ συλλειτουργοὺς ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὺς προσκεκλημένους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, διὰ τὴν τιμητικὴν παρουσίαν των εἰς τὴν μεγαλύνουμον θρησκευτικὴν ἐκδήλωσιν.

— Συγχαίρει τὸν σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, διὰ τὸν ἐμνευσμένον καὶ κατάλληλον λόγον του, καὶ τὴν ἐκλεκτὴν Βυζαντινὴν Χορωδίαν, ἡ ὁποία διὰ τῆς θαυμασίας ἀποδόσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς κ. Μιχάλην Μακρὴ προσέδωκε τὸν προσήκοντα πανηγυρικὸν τόνον εἰς τὴν πάνσεπτον Ἑορτήν.

Συγχαίρει τὸ θεοφιλές Ἱερατεῖον, τὰς σεπτὰς Μοναστικὰς ἀδελφότητας καὶ ἐν γένει τὸ εὐσεβές Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ ὁποῖον, μετ' τὴν διακρίνουσαν αὐτὸ στερεὰν πίστιν, ἔδωσε τὸ ἀγωνιστικὸν παρόν, εἰς τὸ ἱερὸν προσκλητήριον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εὐχεται ὅπως ὁ παντοδύναμος σκέπη ἀείποτε τὴν ἀκαينوτόμητον Ἀγιωτάτην Ὁρθοδόξιαν καὶ τὴν Παμφιλτάτην μας Πατρίδα, τὴν φιλόχριστον καὶ αἰωνίαν Ἑλλάδα, καὶ χαρίζῃ εἰς ἅπαντας πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτηρίαν.

Καὶ ἀναφωνεῖ, ὅλη τῇ ψυχῇ, τὸ τοῦ Πατρὸς Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθ' Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευδόμεθ' Σε Πατροπαράδοτον Σέβας, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καί, ἐάν καλέσῃ χρεῖαν, ὑπὲρ τοῦ τεθνηξόμεθα». Ἀμήν.

ΠΕΝΘΗ

Ἡ Ἐφημερίς διαβιβάζει τὰ εἰλικρινῆ τῆς συλλυπητήρια εἰς τὸν π. Δαμασκηνὸν Παπαμάρκου τῆς συνοδείας τοῦ π. Χριστόφορου Ἀγγελόπουλου, διὰ τὸ πρόσφατον πένθος του ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ προσφιλοῦς του πατρὸς εἰς σχετικῶς νέαν ἡλικίαν. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐγένετο εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Βροντοῦ Σαλαμίνος) μετ' συμμετοχὴν πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ Ἱερατείου καὶ ἐτάφη ἐκεῖ ἐν τῇ ὁμονύμῳ Ἱερᾷ Μονῇ.

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ένα από τὰ σημαντικότερα Ὁρθόδοξα πεπραγμένα τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι κατὰ τὸ τέλος τῆς θ. λειτουργίας τῆς Α΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν νὰ ἀναγινώσκεται εὐκρινῶς ὑφ' ἑνὸς ἱεροψάλτου ἢ ἀναγνώστου τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ὁποῖον εἶναι συντεταγμένον κατὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐπὶ Πατριαρχίας Μεθοδίου καὶ Αὐτοκρατόρων Θεοδώρας καὶ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ κειμένου εἶναι διὰ νὰ ἐπαγρυπνεῖ τὸ πλήρωμα τῆς ὀρθοδόξου λατρείας καὶ φυλάσσει τὰ ὀρθόδοξα δόγματα κατὰ τρόπον ἀπαρασάλευτον καὶ ἱερὸν, διότι δὲν νοεῖται ὀρθόδοξος χριστιανὸς χωρὶς νὰ πιστεύει εἰς ὅλον τὸ πλάτος τῶν πρακτικῶν τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου ποὺ κατέγραψε τὸ Αἰώνια Ἡ Μνήμη εἰς αὐτοὺς, ποὺ ἐκράτησαν ἀλώβητον τὴν γραμμὴν τῆς ὀρθοδόξου συμπεριφορᾶς καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐπὶ Γῆς βιώσεώς των, ἢ τὸ ἀνάθεμα εἰς αὐτοὺς ἀσχέτως ἐάν ἦσαν περιβεβλημένοι τὸ ράσον, ἢ τοὺς λαϊκοὺς αἰρετικούς. Εἰς αὐτοὺς τοὺς τελευταίους ἀνήκει πράγματι τὸ ἀνάθεμα τὸ ὁποῖον διέτύπωσαν ἀρχικῶς οἱ τριακόσιοι δέκα ὁκτώ Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῶν μετέπειτα ἐπτὰ ἀκολουθησασῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων μέχρι καὶ τῆς Ζ'.

Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία «πνιγμένη» μὲ τὸ Οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα ἀποφεύγει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ διότι ὁλόκληρον τὸ Συνοδικὸν εἶναι μία ἀρνήσις τῆς ἰδικῆς των χριστιανικῆς ἐμφανίσεως ἀνὰ τὸν κόσμον! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς νὰ γίνῃ καταπάτησις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὅπως ἐσχάτως ἐγίνε μὲ τὴν ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος ἐν Κων/πόλει ἐπὶ Πατριαρχίας Ἀθηναγόρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοήσουν οἱ τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν ἄλλων νεοσημερολογητικῶν Ἐκκλησιῶν νὰ προσφέρουν τὸ ἀνάθεμα σ' αὐτοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν σήμερα τὴν ἰδίαν γραμμὴν καὶ πορείαν μ' αὐτούς;

Ἐπειδὴ ὁ γράφων πρό πολλῶν δεκαετιῶν εὐρίσκετο εἰς τὰς τάξεις τοῦ Νεοσημερολογητισμοῦ εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην ὅτι μόνον «ἀγάπη» πρέπει νὰ προσφέρεται στὸν χριστιανόν. Ἡ ἀγάπη ὅμως αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσαν οἱ συντάξαντες αὐτὸ τὸ ὀρθόδοξον Συνοδικόν. Λέτε ὅλοι οἱ μακαριστοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας νὰ εὐρίσκωντο ἐν ἀδίκῳ καὶ πλάνῃ καὶ οἱ

σήμερον ἐμφανιζόμενοι ὡς ὀρθόδοξοι νὰ εἶναι αὐτοὶ ποὺ κρατοῦν τὴν ὀρθοδοξίαν; Αὐτὸ δὲν νοεῖται καὶ ἀπορρίπτεται ἀσυζητητὶ, καὶ μόνον ἐκεῖνοι ποὺ κρατοῦν *ἀκραϊνῇ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν* τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀναγινώσκουν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ Συνοδικόν, ἀναφωνοῦντες τὸ *αἰωνία μνήμη* ἢ ἀνάθεμα εἰς αὐτοὺς τοὺς τελευταίους ποὺ τείνουν νὰ καταστρέψουν τὸ νόημα τῆς Γραφῆς καὶ τῆς ὀρθοδόξου διαγωγῆς, διὰ μέσου τοῦ χρόνου.

Τὸ Συνοδικόν μὲ ἄλλες λέξεις εἶναι ἡ λυδία λίθος ποὺ δοκιμάζουν τὸν *χρυσόν* τῆς ὀρθοδοξίας διότι ἔστω καὶ ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμὸς ἢ θέσις τῆς μὴ ἀναγνώσεως, σημαίνει *ἀρνησιν ἐξ ὁλοκλήρου* τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς μας. Τότε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἁγ. Παῦλος γράφοντας πρὸς Κορινθίους: (Α' Κο-16.22

«Εἰ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα μαρὰν ἀθά» εὐρίσκεται ἐν ἀδίκῳ;

Ὁ ἁγ. Παῦλος, ἀναθεματίζων αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀγαποῦν ἢ καὶ καταργοῦν τὸν Χριστόν εὐρίσκεται ἐν πλάνῃ; Μὴ γένοιτο τὸ τοιοῦτον! Ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ζητεῖ δι' αὐτοὺς ποὺ ὑβρίζουν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀφαιρουντες ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία ἀπὸ τὸν νόμον τοὺς ἀποκαλεῖ ὡς ἐλάσσονας «καταδικαστέους» ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν!! Ὁ Κύριος ὁ ὁποῖος εἶναι ὅλως Ἀγάπη εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ καταδικάσῃ τὰ πλάσματά του δι' αὐτὴν τὴν «κεραίαν» τὴν ὁποίαν διαγράφουν οἱ Οἰκουμενισταὶ ἀπὸ τὸν Νόμον Του; Λοιπὸν ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ πρέπει νὰ κατεργαζόμεθα τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας διότι ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀπάλειψις ἀπ' τὴν ὑμνολογίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς τοποθετήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν!

Ἀφορμὴ ποὺ γράφουμε αὐτὸ τὸ ἄρθρον εἶναι διότι οἱ «πολυπράγμονες» γύρω ἀπὸ τὰ ζητήματα τῆς ὀρθοδόξου διαγωγῆς πολλὰς φορὰς ἔχουν κατάφορον ἄδικον, ὅτι τὸ Συνοδικόν δὲν πρέπει νὰ ἀναγινώσκεται τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας!

Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι, τυχόν θεολόγοι ἢ μὴ, ἔχοντες ἀντίθετον γνώμην ἢ γράφουν γιὰ νὰ δοῦμε καὶ τὰς αἰτιάσεις τῶν ἀντικρυνόντων.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί παρ' ὅλον τὸ γεγονὸς ὅτι καθ' ἕκαστον ἔτος ἀναγράφομεν σχετικῶς δι' αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ Πατριάρχου Σεργίου, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ χαράξωμεν ἔστω καὶ ὀλίγας γραμμὰς διὰ νὰ ἐξάρωμεν τὸ μεγαλεῖον τοῦ ποιήματος τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται παρὰ τῷ Ὁρθοδόξῳ λαῷ ὡς «χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου».

Εἰκοσι τέσσερις Οἶκοι ποὺ ἀναγινώσκονται εἰς πέντε ἑβδομάδας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ περιέχουν τὸ μυστήριον τῆς τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας, τῆς Ἐνανθρωπίστεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ δίδεται εἰς αὐτὰς τὰ πέντε ἑβδομάδας σαφὲς ἐξήγησις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας τὸ τί ὁ Οὐρανὸς ἐπεφύλαξεν διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἐκπεσοῦσαν ἀνθρωπότητα, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ σεσημημένον μυστήριον παρὰ τῇ Τριαδικῇ θεότητι. Τὰ νοήματα τὰ ὁποῖα περιέχονται σ' αὐτὸν τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον εἶναι ἀνεπανάληπτα διότι ὁ ποιητὴς εἰς στιγμὰς ἀγωνίας, πόνου καὶ ἱερᾶς ἐξάρσεως ἐσπichούργησε αὐτὴν τὴν θείαν ὑμνωδίαν, καὶ ἡ ὁποία διὰ τοὺς ἐντρυφώντας εἰς τὴν θρησκευτικὴν ποίησιν εἶναι μοναδική.

Αἱ Ἐκκλησίαι κατὰ τὴν Τεσσαρακοστὴν εἶναι ὑπερπλήρεις πιστῶν διὰ νὰ ἀποδώσουν εἰς τὴν Ὑπερμάχον Στρατηγὸν τὰς ἰκεσίας των διότι θεωροῦν, χωρὶς κανένα ἐνδοιασμόν, ὅτι Αὕτη ἔσωσε τὸν λαὸν τῆς Κων/πόλεως κατὰ τὰς πολλαπλὰς ἐπιδρομὰς κατὰ τῆς βασιλευούσης ὀχι μόνον Περσῶν, Ἀβάρων, Σκύθων καὶ Γότθων ἀλλὰ καὶ Ὀθωμανῶν, ποὺ ὑπῆρξαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων δεινοὶ ἐπιδρομεῖς.

Ἡ Ἱστορία ἀναγράφει τὰ ἐπὶ μέρους περιστατικά, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τοῦ γράφοντος δὲν εἶναι νὰ ὀρίσῃ χρονολογίας καὶ γεγονότα ἀλλὰ νὰ ἐξάρῃ τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν Σεραφεὶμ ποὺ εἶναι ἡ ἀκατάβλητος προστάτις ὀχι μόνον τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ Ἑθνους. Θὰ ἦτο σκόπιμον ὀμως νὰ ἀναγράψωμεν αὐτὰ τὰ ὁποῖα συντελοῦνται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, καὶ ἂς ἀφήσωμεν τὴν ἀρχαίαν Ἱστορίαν, διότι ἐγράψαν πολλὰ διὰ τὴν Ὑπερμάχον Στρατηγὸν, ἐντοπίζοντες αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔλαβον χώραν πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, ὅταν λαοὶ φαινομενικῶς φέροντες πολιτισμένα ἐνσπικτα ὤδευσαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τὴν κατακτήσουν μὲ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὀπλων των καὶ ἡ μικρὰ Ἑλλάς μὲ τὴν Ὑπερμάχον Στρατηγὸν τὰ κατετρόπωνε! Ἡ ἀρχαία Ἱστορία ἀναγράφει πολλὰς τοιαύτας σωστικὰς ἐπεμβάσεις τῆς Παρθένου ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ τέλος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἐζήσαμε καὶ ζοῦμε, ἰδία πείρα, πῶς ἡ κυρία Θεοτόκος ἐπικαλουμένη ἀπὸ λαὸν Ὁρθόδοξον, νικᾷ κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς ὀχι μόνον ὀρατοὺς ἀλλὰ καὶ ἀοράτους τοιοῦτους. Αὐτὴν ἐπικαλούμεθα, ὅταν εὐρισκόμεθα ἐν κινδύνῳ! Ἰδία τὰς πονηρὰς ἡμέρας τὰς ὁποῖας διερχόμεθα ἂς μᾶς προστατεύσῃ νὰ μᾶς ἐνισχύῃ καὶ νὰ κατευθύνῃ τὰ βήματά μας, μᾶς διαφυλάττει ἀπὸ κάθε κακόν, διότι τὸ Ἑθνος βρίσκεται εἰς δυσκόλους πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἐναντιότητας.

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας πανηγυρίζει τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, τὴν 25ην Μαρτίου ἐκάστου ἔτους καὶ παρ' ὅλον τὸ γεγονός ποῦ συμπίπτει ἡ μεγάλη αὕτη ἑορτὴ ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ παραλείπει τὸ πένθιμον τῆς ἐποχῆς καὶ πανηγυρίζει τὸν ἑνδοξὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τοῦτο διότι εἶναι ἀρχὴ τοῦ μεγαλείου καὶ τοῦ μεγίστου μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπίσεως τοῦ Κυρίου μας διότι ὁ Παντοδύναμος ἐν τῇ ἁγίᾳ Βουλῇ αὐτοῦ ἀπεφάσισεν «ἐν χρόνῳ» νὰ ἀποστείλῃ τὸν Συνάναρχον Υἱὸν ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς παραιοῦσης ἐν ἁμαρτίας ἀνθρωπότητος. Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ ἅγιος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Φιλίπ. 2.7 ἐπιστολὴν του «Ἄλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος», δηλ. ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «ἐκένωσε ἑαυτὸν καὶ ἔλαβε ἀνθρωπίνην σάρκα» διὰ τὸ ὑψιστον αὐτὸ γεγονός τῆς σωτηρίας μας.

Ὁ ἅγιος Λουκᾶς εἰς τὸν Κεφ. Α.28 χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει ὅτι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ μετέφερε τὴν πρὸ αἰώνων βουλὴν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἀγνὴν Κόρην ἐν Ναζαρέτ ἀποκαλοῦσα αὐτὴν «κεχαριτωμένη» δηλ. ἁγία Κόρη εἶχε ὅλας τὰς χάριτας καὶ τὸ ἡθικὸν καταρτισμὸν νὰ δεχθῇ ἐν τῇ ἁγίᾳ κοιλίᾳ τῆς τὸν ἐνανθρωπούμενον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Δὲν θὰ προχωρήσω ν' ἀναγράψω τὰ περιστατικὰ τὰ διαμειφθέντα μεταξὺ Ἀρχαγγέλου καὶ Παρθένου διότι τὰ χωρικὰ σημεῖα εἶναι περιορισμένα, ἡ δὲ Ἐκκλησία μας εἰς τὰ πολλὰ Εὐαγγέλια τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκει τὰ ἀναφέρει καὶ εἶναι σαφῆ διὰ τὰς καθαρὰς καρδίας εἰς ἃς ἀπευθύνονται.

Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι μετὰ τὴν θεϊαν σύλληψιν τοῦ Λόγου εἰς τὴν «νηδύν» τῆς Θεοτόκου αὕτη ἀποκρύπτει τὸ γεγονός ὁλοκλήρους τρεῖς μῆνας καὶ τότε μόνον τὸ ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν πρώτην ἑξαδέλφην τῆς γηραιᾶν Ἐλισάβετ ἡ ὁποία πρὸ ἑξ μηνῶν συνελάμβανε τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην, ὅστις ἐ χρημάτισε καὶ Πρόδρομος τοῦ ἀναμενομένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖο ἃς σταθῶμεν λίγο διότι ὅπως τὸ περιγράφει ὁ Θ. Λουκᾶς καὶ εἰς τὴν φράσιν καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός τῆς Ἐνανθρωπίσεως. Καὶ ἐρωτᾷ ἡ Θ. Ἐλισάβετ εἰς τὴν Ὁρεινὴν τῆς Ἰουδαίας τὴν ἑξαδέλφην τῆς Μαρίας: «Πῶς συμβαίνει τοῦτο διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μου πρὸς με;». Καὶ ἀπαντᾷ ἡ ἁγία Θεοτόκος τὴν γνωστὴν ἐννάτην ὥδην τὴν ὁποίαν ἀκούομεν καθημερινῶς ἐν

τῇ Ἐκκλησίᾳ «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασεν τὸ Πνεῦμα μου...». δηλ. «μεγαλύνει ὁ Κύριος αὐτοὺς ποῦ εἶναι κοντὰ Του, ὑψώνει τοὺς ταπεινοὺς καὶ συντρίβει τοὺς ὑπερηφάνους».

Αὐτὸ τὸ συντριπτικὸν γεγονός ἐορτάζομεν σήμερον ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ καὶ παρ' ὅλον τὸ πένθιμον τῆς ἐποχῆς πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία καὶ μᾶς παροτρύνει νὰ χαρῶμεν ἐντόνως μετὰ τὸ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΥ ΓΗ ΧΑΡΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΑΙΝΕΙΤΕ ΟΥΡΑΝΟΙ ΘΕΟΥ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ».

Μετὰ τὸ ἄγγελμα αὐτὸ τῆς Ἐκκλησίας αἱ πισταὶ καρδίαι εὐφραίνονται συναισθανόμεναι βαθύτατα τὸ **μεγίστον τῶν μεγίστων γεγονόσ** ποῦ συνετελέσθη ἐν τῇ Ἱστορίᾳ «Θεὸς νὰ γίνῃ ἄνθρωπος» νὰ ὁμοιάσῃ μετὰ μᾶς καὶ νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν εὐτέλειάν μας τὴν θέωσιν!

Εἶναι τοῦτο μεγάλο γεγονός ἢ δὲν εἶναι ἐφ' ὅσον μᾶς θέλει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς συμπαρέδρους καὶ συγκαθέδρους; (Ἀποκαλ. 3.21 «Ὁ νικῶν δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου») εἰς τὴν βασιλείαν του;

Ἄς παρακαλέσωμεν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς τὴν ἐκ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας Μαρίαν νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ «ποθούμενον» καὶ τὸ ποθούμενον εἶναι νὰ πιστεύσουμε ὅτι ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος γιὰ νὰ «θεώσῃ» ἐμᾶς τοὺς δούλους Του. Γένοιτο.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Ο ΝΥΜΦΙΟΣ

Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς καὶ ἰδιαίτερως ληγαύσης αὐτῆς, πρὸς τὴν Μ. Ἑβδομάδα ἀκούεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ παραβολὴ τῶν δέκα Παρθένων ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ Κεφ. 21 Ματθαίου.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τῶν πέντε φρονίμων καὶ πέντε μωρῶν παρθένων μᾶς τὸ ἐπισημαίνει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας διὰ νὰ μᾶς «συνεγείρῃ τὸν ψυχικόν μας κόσμον» καὶ νὰ μᾶς ὑπενθυμῇσι ἀσχέτως σωφροσύνης, ἂν δὲν ἔχομεν γρήγορον νοῦν μετὰ συνέσεως μὲ ἀγάπην θὰ καταντήσωμεν σὰν τὰς μωρὰς παρθένας αἱ ὁποῖαι ἔκρουαν τὴν θύραν διὰ νὰ τὰς ἀνοίξῃ ὁ Νυμφίος καὶ Αὐτὸς τοὺς εἶπε: «Οὐκ οἶδα ὑμᾶς».

Ἡ ἀρνητικὴ φωνὴ τοῦ Νυμφίου μᾶς λέγει σταθερὰ ὅτι «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθετε εἰς πειρασμόν» Ματθ. 26, 411.

Ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας ἐμπλουτισμένη ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν δέκα παρθένων δίδει ὕμνους ἀσυλλήπτου ποιήσεως, καὶ ὅλοι μικροὶ ὡς μεγάλοι γνωρίζουμε τὸ ἐξαποστειλᾶριον: ΤΟΝ ΝΥΜΦΩΝΑ ΣΟΥ ΒΛΕΠΩ ΣΩΤΗΡ ΜΟΥ ΚΕΚΟΣΜΙΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΥΜΑ ΟΥΚ ΕΧΩ ΙΝΑ ΕΙΣΕΛΘΩ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΛΑΜΠΡΥΝΟΝ ΜΟΥ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΦΩΤΟΔΟΤΑ ΚΑΙ ΣΩΣΟΝ ΜΕ. Τὸ ἐξαποστειλᾶριον αὐτὸ ἀρχίζει κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα καὶ ἐκτὸς τῶν δύο χορῶν τῶν ψαλτῶν τὸ ψάλλει καὶ τὸ πληρῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἵνα τύχωμεν τοῦ ἐλέους καὶ ὑπαντήσωμεν τὸν ἀναστάντα Κύριον.

Ἀπαξ γράφων τὸ ἐξαποστειλᾶριον ὡς ἀνωτέρω, θὰ ἦτο σκόπιμον νὰ ἀναγράψω καὶ τὸ κάθισμα τὸ ὁποῖον λέγεται εἰς τὸν Ὁρθον τῆς Μ. Τρίτης διὰ νὰ λάβῃ αἴσθησιν ὁ ἀναγνώστης τί ἀκριβῶς διαλαμβάνει:

«Τὸν Νυμφίον ἀδελφοὶ ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν εὐτρεπίσωμεν, ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες καὶ πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς αἱ φρόνιμοι τοῦ Κυρίου Παρθένοι, ἔτοιμοι εἰσέλθωμεν σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους. Ὁ γὰρ Νυμφίος δῶρον ὡς Θεός, πᾶσι παρέχει τὸν ἄφθαρτον στέφανον».

Ναὶ ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ ἐάν ἀγαπήσουμε τὸν Κύριον, εὐτρεπίζοντες τὰς λαμπάδας μας ἐκλάμποντες ἐν ἀρεταῖς καὶ μὲ πίστιν ὀρθὴν ἀσφαλῶς ὁ Νυμφίος μᾶς ἀναμένει νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Ὅπως βλέπετε ἡ Ἐκκλησία ὑπερτονίζει γάμους, νυμφῶνας καὶ Νυμφίον, διότι θέλει νὰ ἐπισύρει τὴν προσοχὴν μας, ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες παραστάσεις ἐν τῇ ζωῇ μας νὰ κατανοήσουμε τὸ μέγεθος τί σημαίνει ἄφθαρτος στέφανος τὸν ὁποῖον χαρίζει ὁ Νυμφίος

ἐφ' ὅσον, ἐν Τεσσαρακοστῇ ὄντες, εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Στάδιον τῶν ἀρετῶν νηστεύοντες καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ τύχωμεν ἐλέους.

Νομίζομεν ἐπι σκοπιμότερον ν' ἀναφέρουμε πῶς τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων τοῦ θ. Σολομώντος δίδει (ἐκεῖ ὁ Σολομών) παραστάσεις ζωντανὰς ὡς πρὸς τὴν Νύμφην καὶ τὸν Νυμφίον καὶ πᾶς τις ἀναγινώσκων τὸ βιβλίον αὐτὸ μένει ἐκστατικὸς πρὸ τῶν συγκλονηστικῶν εἰκόνων ποὺ ἐμφανίζει Θεοῦ Ἐρωτος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἢ πρὸς τὸν Νυμφίον καὶ τὴν ψυχὴν μας. Σ' αὐτὰ τὰ πνευματικὰ πλαίσια τίς ζωντανὲς ἀπεικονίσεις ὅσοι ἐξ' ἡμῶν χρησιμοποιοῦν τὸ Θεοτοκάριον βλέπουν τὸν ἀγ. Ἰωάννην τὸν Ευχαΐτων νὰ γράφῃ διὰ τὴν Παρθένον.

«Οἱ μαστοὶ σου ὄντως ἐκαλλιώθησαν καὶ τί ὡραία ἢ λαλιά σου διότι ἔσχες σαῖς ἀγκάλαις Θεὸν ὡς βρέφος ἐπωλένιον».

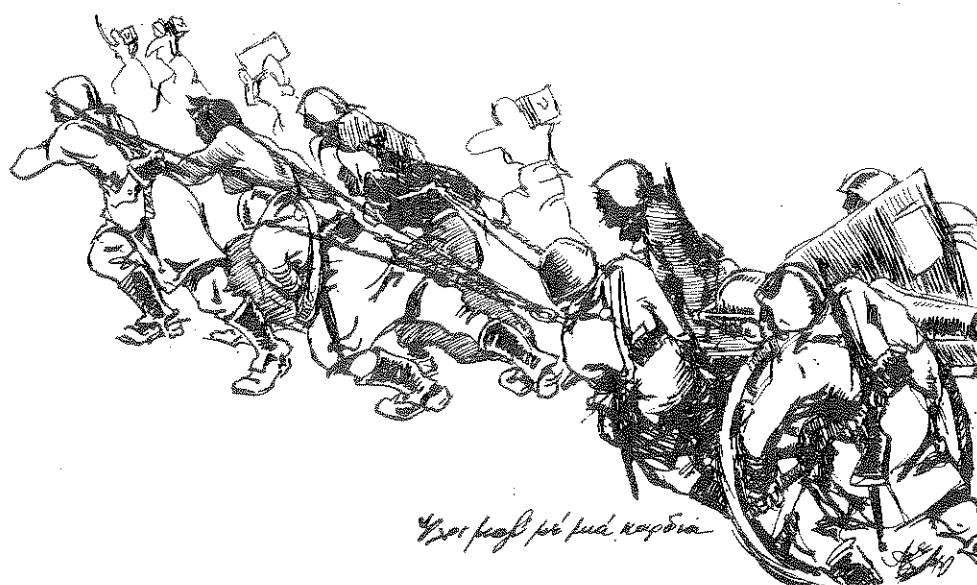
Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν διστάζει νὰ ἐμφανίσῃ σκηνὰς κάπως «φαινομενικῶς» τολμηράς, προκειμένου νὰ ἐξάρῃ κάποιο σημαντικὸ γεγονός καὶ ἡ σεμνοτυφία, ἐάν ὑπάρχει τοιαύτη, μπαίνει εἰς τὸ περιθώριο. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θέλω νὰ εἶπω διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ διὰ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ ὁ ὁποῖος ἐντὸς δύο Κεφαλαίων μετέρχεται γλώσσαν δυναμικὴν καὶ σκληρὰν προκειμένου νὰ ἐξεικονίσῃ τὴν ἀποστασίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὸν Παντοδύναμον Θεόν.

Κλείνω τὴν μικρὰν περιγραφὴν, εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας καλὴν Ἀνάστασιν.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὁ Λόγος τοῦ Μακαριωτάτου κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐφέτος ἔκανε ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν ὡς πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν του συγγραφὴν, τὸ ἐπαγωγικὸν ὕφος καὶ τὴν πλήρη τεκμηρίωσιν. Ἡ Φ.Ο. εὐχεται ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κος Χρυσόστομος καλλιεργεῖ τὸν ἀμπελῶνα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν αὐτὴν πνευματικὴν δύναμιν, ζέσιν καὶ ἐργατικότητα.



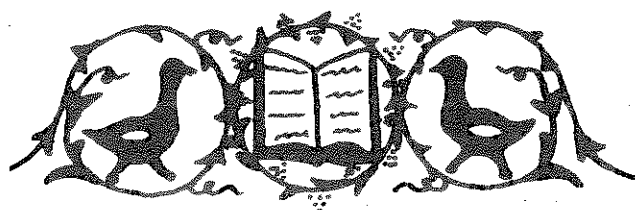
ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ ἐφημερίς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ χαράξῃ ὀλίγα πινά δι' αὐτὴν τὴν Ἐθνικὴν μας ἑορτὴν ἢ ὁποῖα λαμβάνει χώραν κατ' ἔτος καὶ μᾶς καλεῖ εἰς συναγερμὸν διὰ νὰ ἀφυπνίσουμε τὴν Ἐθνικὴν μας συνειδήσι, ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔλαβεν χώραν τὴν 25ην Μαρτίου 1821 εἶναι κάτι τὸ ἐξόχως συγκινητικόν», διότι οἱ προπάτορές μας, οἱ δοῦλοι τῶν 400 χρόνων κάτω ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν δυναστείαν, υπέστησαν τὰ πάνδεινα καὶ ἰδιαίτερα ἔδωσαν ἑκατοντάδες μάρτυρας μετὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν τόσον τὴν θρησκευτικὴν ὅσον καὶ τὴν ἐθνικὴν.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονώμεν ποτὲ τὸν Ἀρχιερέα Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸν ποὺ ὕψωσε τὸ

λάβарον τῆς Ἐπανάστασεως εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Ἀγίας Λαύρας Καλαβρύτων πλαισιούμενον ἀπὸ τοὺς Γίγαντας τῆς Ἐπανάστασεως τοὺς Ὀπλαρχηγούς, οἱ ὁποῖοι ἔδωκαν τὸν νενομισμένον ὄρκον ὅτι θὰ πέσουν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, καὶ τὸ ἐπέτυχον χάρις εἰς τὴν πίστιν ἢ ὁποῖα ἐνεφώλευεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν. Ὁ Ἐσταυρωμένος Σωτὴρ καὶ ἡ ἀγνή Μήτηρ Του Παρθένος εὐλόγησαν τὸν Ἀγῶνα καὶ ἠλευθέρωσαν τὴν Αἱμάσουσαν Πατρίδα.

Εὐχόμεθα ὁ Ὑψιστος νὰ ἀναπαύσῃ τοὺς Πρωτεργάτας καὶ Ὀπλαρχηγούς ἐν χώρα ζώντων, τὸ δὲ παράδειγμά τῶν νὰ φωτίζῃ τὰς ἐπερχομένας γενεάς.



ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΕ ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ

Δέν ἐπιτρέπεται νά διαχωρισθοῦν οἱ δύο στενές καί ἀλληλένδετες ἐννοιες. Ἡ εὐθύνη ἔχει ἐδῶ τὸ νόημα τοῦ καθήκοντος. Μάλιστα ὑποχρεώσεις μὲ εὐθύνες. Τὰ δικαιώματα πηγάζουν ἀπὸ τὴν βαθεῖα συναισθησι καὶ ἐπιτέλεσι τῶν ὑποχρεώσεών μας. Χωρὶς αὐτὲς τὰ ἄλλα δέν στέκονται. Πέφτουν στὸ κενό. «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμέ ἀθετεῖ». Δικαιώματα μεγάλα, ἀλλὰ καὶ μὲ εὐθύνην.

Μία μεγάλη κατηγορία ἀνθρώπων παρανοεῖ τὸ ζήτημα τῶν δικαιωμάτων της. Ὅλοι φωνάζουν γιὰ τὰ δικαιώματά τους, ὅτι παραθεωροῦνται καὶ καταπατοῦνται. Εἶναι δικαίον νά διεκδικοῦν οἱ ἐργαζόμενοι τὸν μισθὸ τους, οἱ ὑπάλληλοι πάσης φύσεως καὶ τάξεως τὴν δίκαιη πληρωμὴ τους. Καὶ ἡ διεκδίκησι αὐτὴ εἶναι νόμιμη. Ἀλλὰ τὰ δικαιώματα προϋποθέτουν τὶς ὑποχρεώσεις πού ἀπορρέουν ἀπὸ τὶς διεκδικήσεις μας. Τὸ κακὸ καὶ ἄδικο ὑπάρχει στὴν ἀντινομία καὶ στὴ δυσαναλογία πού παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν στενὰ ἀλληλοεξαρτωμένων πραγμάτων.

Εἰς τὴν περίπτωσι τοῦ παραδείγματος πού μᾶς ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ τοῦ θέματος, βλέπομε καὶ διαπιστώνομε τὰ μεγάλα προνόμια τῶν Ἀποστόλων. «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμέ ἀθετεῖ». Οἱ μαθηταὶ ἦσαν οἱ κομισταὶ τοῦ μηνύματος τοῦ Ἰησοῦ. Ἀρα, ἡ ἀποδοχὴ ἢ ἀπόρριψι τοῦ ἀντανακλοῦσας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Διδασκάλου τους. Μεγάλη πράγματι ἡ τιμὴ. Εἶναι γνωστὸν ὅμως ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀποστόλων πόσον ἀκριβὰ ἐπλήρωσαν τὰ δικαιώματα αὐτά. Μὲ πόση εὐσυνειδησία ἐξεπλήρωσαν τὶς ἠθικές τους ὑποχρεώσεις: μέχρι θανάτου, μὲ αὐταπάρνηση ζωῆς ὅλη τους τὴ ζωὴ.

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι οἱ φρόνιμοι καὶ συνεπεῖς ἄνθρωποι ἐπισημαίνουν πρῶτα ἀπ' ὅλα τὶς ὑποχρεώσεις πού ἀναλαμβάνουν. Σταθμίζουν τὶς δυνάμεις τους, ἀναμετροῦν τὶς εὐθύνες πού ἐπωμίζονται καὶ ἀγωνίζονται πῶς θ' ἀνταποκριθοῦν μὲ ὠριμότητα, μὲ συνέπεια, μὲ ὑπευθυνότητα εἰς τὰ καθήκοντά τους. Τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν οἱ κόποι καὶ ὑπηρεσίαι γενικώτερα πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι ἀπροσμέτρητοι. Μὲ τίποτε δέν μποροῦν νά πληρωθοῦν καὶ νά ἐκτιμηθοῦν. Εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδεολόγους, εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἀνθρώπους χρεωστοῦμε τὰ πολυτιμότερα ἀποκτήματα εἰς ὅλους τοὺς πνευματικούς, ἠθικούς καὶ ἐπιστημονικούς τομεῖς.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅσον ἄσημοι καὶ ἂν εἶναι ἔχουν καὶ εὐθύνην καὶ δικαιώματα εἰς τὴν ζωὴν. Μάλιστα καὶ ἡ ὑπευθυνότης καὶ τὰ δικαιώματα προέρχονται ἀπὸ διαφορὰς πλευρές. Ἀπὸ τὴν ἐργασία, ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν μας θέσιν καὶ τοποθέτησιν, ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν μας σύνθεσιν. Χρειάζεται μία εὐσυνειδητὴ ἐναρμόνισι καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων.

Δέν ἀναφερόμεθα εἰς ὅλον τὸν πρῶτον μακαρισμὸν τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὀμιλίας. Θὰ κάνωμε λίγες σκέψεις εἰς τὰ δύο πρῶτα λόγια του. Αὐτά, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες φράσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ξαφνιάζουν τὸν ἄνθρωπον. Ἐκ πρώτης ὄψεως παθαίνομε ἓνα εἶδος πνευματικὸν σόκ, ἡλεκτροπληξία θὰ ἔλεγα. Ἀλήθεια, γιὰ νά εἶναι μακάριοι οἱ πτωχοί; Ἡμεῖς γνωρίζομε ἀπ' ὅ,τι ἀκούμε, ἀπ' ὅ,τι βλέπομε καὶ ἀπ' ὅ,τι διαβάζομε ὅτι σήμερον, καλὸτυχος θεωρεῖται αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ πολλὰ, κι ἀκόμη πῶς εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κρατᾷ τὰ περισσότερα. Πού βρίσκεται λοιπὸν ἡ ἀλήθεια;

Εἰς τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ αἵωνα μας τέτοια συνθήματα θεωροῦνται ἀνεδαφικά, κι' ἀπροσάρμοστα εἰς τὸ κλίμα πού ζοῦμε. Σήμερον παρατηρεῖται μία ἀκατάσχετη καὶ ἀκόρεστη δίψα καὶ ἀχορτασιὰ εἰς τὸ πῶς θ' ἀποκτήσωμε τὰ περισσότερα, τὰ πολλὰ χρήματα. Μὲ αὐτὰ μετριῶνται ἀκόμη καὶ ἀξίες, οἱ προκοπές, οἱ ἱκανότητες καὶ οἱ ἀρετές τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Καὶ ἐπεὶ τὸ χρήμα ἀποτελεῖ μία μεγάλη δύναμις εἰς αὐτὸ στρέφουμε τὴν προσοχήν μας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Εἶναι τὸ «μαγικόν» κλειδί πού ἀνοίγει – ὅπως πιστεύουν οἱ πολλοί – κάθε πόρτα, ὅλες τὶς θύρες.

Αὐτὴ ἡ βουλμία δημιουργεῖ μεγάλες ἀνωμαλίες εἰς τὶς ἀνακατατάξεις τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς. Μετατοπίζεται ἡ βάσις ἀπὸ τὰ ἠθικά καὶ πνευματικά εἰς τὰ ὑλικά. Ἡ πνευματικότητα καὶ οἱ αἰώνιες ἀξίες ὅπως τὶς χαρακτηρίζομε ἐκτοπίζονται. Ἀντικαθιστοῦν τὰ ἰδανικά, τὰ ὑψηλά, τὰ γενναῖα, τὴν ἀνθρωπιά, τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ χρήμα, τὰ ἀκίνητα, τὶς προσοδοφόρες ἐπιχειρήσεις, τὴν καλοζωίαν, τὶς ποικιλώνυμες καὶ πολυώνυμες ἀπολαύσεις. Αὐτὰ γίνονται ἐπιδιώξεις καὶ «ἰδανικά», αὐτὰ μᾶς μαγνητίζουν, μᾶς μεθοῦν.

Καὶ ποῖο θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἂν ἐπικρατήσουν τὰ ἀντίθετα συνθήματα πρὸς τὸ «μακάριοι οἱ πτωχοί». Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν πάντων, ἡ αἰσχροκέρδεια εἰς βάρος τῶν πολλῶν, ἡ καταπίεσις τοῦ ἀδυνάτου, ἡ σύνθλιψις τοῦ πτωχοῦ, τοῦ ἐργάτου, τοῦ παραγωγοῦ καὶ ἡ κάθε λογῆς ἀδικία γίνεται ἐμβλημα καὶ στόχος. Εἶναι λοιπὸν μακαριότητα ὁ πλοῦτος; Εἶναι κακὸ ἡ μετρία, ἡ ἐπαρκὴς οἰκονομικὴ ἐπιδίωξις; Τί θὰ ἦταν προτιμότερον νά χάσωμε, νά ὑποστείλωμε – τὸ ἐπιεικέστερον – τὴν σημασίαν τῶν ἀξιῶν καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ νά παραχωρήσωμε τὴν θέσιν τους εἰς τὴν ἀρπαγὴν, εἰς τὴν ἀδηφαγίαν καὶ κραιπάλην, εἰς τὸν ἐμπρακτὸ ὕλισμό;

Ποῖος λοιπὸν ἄνθρωπος μὲ λίγη φιλοτιμία, λίγη ἀρετὴ καὶ μὲ συνειδησιν, πού δέν ἐστραγγάλισεν τὴ θεῖαν φωνὴν της, θὰ ἐδίσταζε νά ψηφίσῃ ὑπὲρ τῆς ἐντιμῆς πτωχείας; Καὶ κανεὶς δέν ἐννοεῖ – οὔτε ὁ Κύριος – ὅτι ἡ πενία, ἡ ἀνέχεια καὶ οἱ στερήσεις εἶναι ἡ ἰδεώδης κατάστασις. Νὰ μὴ θέτωμε ποτὲ τὴν βαρύτητα εἰς τὴν ὕλην. Ποτὲ νά μὴν δεχθοῦμε τὴν ἀντικατάστασιν τῶν πνευματικῶν, τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ ὕλην, πού διαφθείρει. Θὰ προηγοῦνται ἀξιολογικὰ τὰ πρῶτα.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στά πλαίσια της έορτης του Ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, στήν Θεσσαλονίκη, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ὀνομαστικῆς έορτῆς τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου διαδραματίστηκαν τά έξῆς σπουδαία καί χαρμόсуна γεγονότα.

Εἶναι γνωστό σέ ὅλο σχεδόν τό εὐσεβές πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι ὁ Παναγιώτατος πέρασε ἕνα σοβαρό στάδιο δοκιμασίας τῆς σωματικῆς του υγείας, πού τοῦ χάλκευσε ἀκόμη περισσότερο τόν χαρακτήρα καί τόν έκανε ἀκόμη πιό φιλόανθρωπο. Μέσα στούς χώρους τοῦ Νοσοκομείου Παπανικολάου γνώρισε ἀκόμη καλλίτερα τόν ἀνθρώπινο πόνο καί σήμερα πού βρίσκεται στό στάδιο τῆς ἀνάρωσης κατανοή ἀκόμη περισσότερο τήν ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας νά βρίσκεται κοντά στόν βασανισμένο καί πονεμένο σημερινό χριστιανό. Ἔτσι σέ εἰδική σύσκεψη μέ τά μέλη τῆς ἀδελφότητάς μας καί σέ συνεργασία μέ τοὺς κληρικούς τῆς Μητροπόλεως μας καί μέ τήν συμπαράσταση εὐλαβῶν χριστιανῶν διατυπώθηκαν πολλές σκέψεις καί χαράχθηκε πρόγραμμα εἰδικῆς φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς μας.

Μετά τήν έξοδο τοῦ Παναγιωτάτου ἀπό τό Νοσοκομεῖο, πραγματοποιήθηκαν πολλές ἄλλες συσκέψεις μέ παράγοντας τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας μας στό πλαίσιο τῆς προσέλευσής τους στήν μητροπολιτική κατοικία γιά νά ἐκφράσουν τήν συμπάθειά τους πρὸς τόν Παναγιώτατο. Ἀπόρροια τῆς διαπίστωσης τῆς αὐξήσης τῶν λατρευτικῶν ὑποχρεώσεων τῆς Μητροπόλεως ἀπέναντι στό ἀιτήματα τῶν πιστῶν ἦταν καί ἡ ἀπόφαση τῆς χειροτονίας τοῦ Διακόνου Βησαρίωνος καί τῆς προαγωγῆς του στίς τάξεις τῶν πρεσβυτέρων. Ἔτσι ὁ Παναγιώτατος συνδιάζοντας τήν ἐπέτειο τῆς ὀνομαστικῆς έορτῆς μέ τήν χειροτονία τοῦ π. Βησαρίωνος προσέφερε στοὺς πιστοὺς μας μιά πνευματική πανδασία.

Τήν πέμπτη 19 Ἰανουαρίου 1990 πραγματοποιήθηκε ἡ προσέλευση τῶν προσκεκλημένων Συγγενῶν τοῦ ὑποψηφίου καί ἡ προσέλευση τῶν Σεβασμιωτῶν Ἱεραρχῶν καί πανοσιολογιωτῶν πρεσβυτέρων καί λοιπῶν κληρικῶν πού προθυμοποιήθηκαν νά τιμήσουν μέ τήν παρουσία τους τίς παρακάτω ἐκδηλώσεις. Ἀντιπροσωπεῖες μοναστικῶν ἀδελφοτήτων καί ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν ἔφθασαν μέ τόν σκοπό νά παραβρεθοῦν στήν χειροτονία τοῦ π. Βησαρίωνος, πού συγχρόνως ἦταν καί ἡ πρώτη θεία λειτουργία

τοῦ Παναγιωτάτου μετά τήν γνωστή ταλαιπωρία τῆς υγείας του.

Τό ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης, ἀφοῦ εἶχε σχεδόν τελειώσει ἡ προσέλευση τῶν ἐκτός τῆς Μητροπολιτικῆς ἐπαρχίας Ἑπισκεπτῶν, πραγματοποιήθηκε πανυγηρικός ἐσπερινός στόν Ἱερό Ναό τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου στήν Θεσσαλονίκη. Κατά τόν ἐσπερινό ὅπως καί τόν ὀρθρο τῆς ἐπομένης χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος. Στήν θεία λειτουργία πού ἐγίνε στίς 20 Ἰανουαρίου 1990 προσεξῆρχε ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ.κ. Γερόντιος, συλλειτουργῶντων καί τῶν Σεβασμιωτῶν, Φθιώτιδος Καλλίνικου, Πεναπόλεως Καλλιοπίου, Χίου Στεράνου καί τοῦ Παναγιωτάτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου.

Τοὺς ἀρχιερεῖς πλαισίωναν οἱ παρακάτω κληρικοί: πανοσιολογιώτατοι π. Ἰάκωβος Παπαδέλης, Χαράλαμπος Φουτζιτζής, Ἀνθιμος Καραμήτρος, Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, Χρυσόστομος Βάρκας, Ἀκάκιος Χαλίκος, Γερόντιος Λουδάρος, Δαμαστικός Παπαμάρκος, Τιμόθεος Σημεωνίδης καί ὁ Πρωτοσυγγελὸς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης π. Μακάριος Καβακίδης, πού εἶχε καί τήν τελεταρχία καί γενική εὐθύνη τῆς ἁρτίας ἐκδήλωσης ὅλων τῶν ἐορταστικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων.

Αἰδεσιμώτατοι: κ. Ἰωάννης Τσαουσίδης, Δημήτριος Θεοδώρου, Ἀθανάσιος Δεληγιάννης, Λάζαρος Κωνσταντινίδης κ.ἄ. περὶ τό νά σημειώσουμε τήν παρουσία τοῦ π. Βησαρίωνος Τσαρῆ γιά τοῦ ὁποίου τήν χειροτονία πλῆθος λαοῦ εἶχε κατακλύσει τόν ναό ἀπό νωρίς τό πρωί. Συγκινητική ἦταν ἡ προσέλευση τῶν συμπατριωτῶν τοῦ ἀπὸ τήν Κομοτινή.

Εἶναι ἀδύνατο νά σημειώσουμε ὅλους τοὺς ἐπώνυμους πού παραβρέθηκαν – συμπροσευχήθηκαν καί εὐχήθηκαν τό ΑΞΙΟΣ στόν π. Βησαρίωνα. Ωστόσο ὁμως δέν μπορούμε νά παραβλέψουμε καί τήν προσέλευση τοῦ κ. Γεωργίου Τζιτζικώστα (τέως ὑπουργὸς Γεωργίας), τοῦ κ. Δημητρίου Σταμάτη (Βουλευτῆς Α΄ Θεσσαλονίκης), τοῦ κ. Ἀντωνίου Παντολέοντος (Ἀντιδήμαρχος Θεσσαλονίκης) τοῦ κ. Παναγιώτη Ψωμιάδη (πολιτευτῆς καί Δημοτικός Σύμβουλος Θεσσαλονίκης) τοῦ κ. Κων/νου Πυλαρινοῦ (τέως Νομάρχης Θεσσαλονίκης καί Πολιτευτῆς) κ.ἄ. τῶν γραμμάτων καί ἐπιστημῶν.

Εὐχές καί τηλεγραφήματα ἔστειλαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομος, οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀστορίας Πέτρος, Ἀμε-

ρικής Παίσιος, Ἀχαρνῶν Ἀθανάσιος, Ἀττικῆς Ἀντωνίος, Λαρίσης Ἀθανάσιος, κ.άλλοι. Ἐπίσης εὐχὲς ἔστειλαν ὁ Ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ κ. Σ. Κούβελας, ὁ τ. Ὑπουργὸς Μακεδονίας Θράκης κ.Σ. Παπαθεμελῆς, ὁ τ. Ὑπουργὸς Ἐμπορίου κ. Ν. Ἀκριτίδης, ὁ τ. Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν κ. Α. Τσοχατζόπουλος, οἱ Βουλευτὲς κ. Κ. Καραμανλῆς, Τ. Σπηλιόπουλος, Κ. Σαφάλης, Ν. Κακλαμάνης καὶ ὁ Δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Κ. Κοσμόπουλος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς χειροτονίας ἐκφωνήθηκαν οἱ παρακάτω σχετικοὶ λόγοι.

ΕΥΛΑΒΕΣΤΑΤΕ ΔΙΑΚΟΝΕ ΒΙΣΑΡΙΩΝ

Ἐφθασε ἡ μεγάλη ὥρα τῆς ζωῆς σου.

Μέχρι σήμερα σάν ἀπλὸς Χριστιανὸς στὰ πρῶτα χρόνια σάν Διάκονος τοῦ Χριστοῦ στὰ ὑστερα, μπορῶ νὰ διαβεβαιώσω σέ ὅλους ὅτι ὑπῆρξες ἄσπογος. Πάντοτε πρόθυμος στὴν φωνὴ τοῦ Ἐπισκόπου σου, πάντοτε φιλότιμος στὴν φωνὴ τῆς ἐκκλησίας, πάντοτε ὑπάκουος στὶς συμβουλές τοῦ πνευματικοῦ σου πατρὸς Ἰακώβου. Ἐργάσθηκες εὐδόκιμα στὸν ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἡλικίας σου καὶ σήμερα ἔφθασε ἡ ὥρα γιὰ νὰ δεχθεῖς τὸν δεῦτερο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης.

Δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς ποὺ θὰ σέ τάξει φωτισμένα καὶ τιμές καὶ δόξες. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος, που πιστεύω ὅτι μέ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔχεις ἀποκτήσει τὰ ἀπαραίτητα κατὰ ἄνθρωπο ἐφόδια γιὰ νὰ μπεῖς στὸ μεγάλο ἀγῶνα, ποὺ λέγεται Ἑνορία. Μέχρι σήμερα ἀκολουθοῦσες. Ἀπὸ σήμερα καὶ πέρα θὰ πᾶς ἐμπρός.

Γνωρίζεις ὅτι στὴν ἐμπροσθοφυλακὴ μπαίνουν τὰ παλληκάρια, γιατί ἐκεῖ χτυποῦν τὰ περισσότερα βέλη τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ ὁ δικός μας ἐχθρὸς εἶναι παμπόνηρος.

Ἡ πάλη ποὺ ἔχεις νὰ κάνεις δὲν εἶναι μέ σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλὰ μέ τὸν κοσμοκράτορα αὐτοῦ τοῦ φθαρτοῦ αἵωνα, τὸν ἀρχαῖκο Διάβολο.

Ἡ ἱερωσύνη, ἀγαπητέ Βησαρίων, εἶναι γολγοθὰς. Σέ περιμένουν συκοφαντίες, ραπίσματα καὶ σταυρός. Σέ περιμένει ὁμως καὶ ἀνάσταση καὶ ἀθανασία. Μὴ χάσεις τὸ θάρρος σου, ἔχεις μαζί σου τὸν Χριστό. Μὴ φοβηθεῖς εἶμαστε καὶ ἐμεῖς μαζί σου. Μόνο πρόσεχε ἀπὸ τὸν ἐπάρατο ἐγωϊσμό. Γίνεσαι ποιμένας μικροῦ ποιμνίου καὶ καλεῖσθαι νὰ γίνεις καλός.

Ὁ ποιμένας ὁ καλὸς θυσιάζεται γιὰ τὰ πρόβατά του. Ἡ ἐνορία δὲν εἶναι μιά ἀπλή κοινότητα, εἶναι τὸ μικρὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ καὶ σὺ καλεῖσαι νὰ τὸ ὀδηγήσεις σὲ λειβάδια σωτηρίας.

Ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι ἀπλὰ προεδρiliκί, εἶναι ἀξίωμα μεγάλο, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ κατεβάσει τὸν Θεὸ στὴν γῆ. Φωτιά εἶναι ἡ ἱερωσύνη

ποὺ δοκιμάζει τὰ πάντα. Ὅτι εἶναι ἀπὸ χρυσὸ καθαρίζεται καὶ λάμπει, ὅτι εἶναι ἀπὸ ἄχυρο καίεται καὶ ἀφανίζεται.

Ὁ ἱερέας αὐτὸς ποὺ θὰ εὐλογῇσιν τὴν ὕλη καὶ θὰ ἀγιάσει μέ τὴν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ ἱερέας εἶναι αὐτὸς ποὺ καὶ οἱ ἄγγελοι προσκυνοῦν, γι' αὐτὸ καὶ οἱ Διάβολοι τὸν κυνηγοῦν. Ὁ ἱερέας αὐτὸς ποὺ θὰ ἐρμηνεύει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὸν κάνει προσιτὸ στὸν σημερινὸ ταλαίπωρο ἄνθρωπο. Στὸν ἱερέα θὰ προστρέξουν οἱ Χριστιανοὶ γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν δροσιά τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ παράδειγμά σου θὰ εἶναι ζωντανὸ κήρυγμα.

Ελαβέστατε Διάκονε Βησαρίων,

Ὅλοι μας σήμερα Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ προσευχομαστε γιὰ σένα. Μὴ φοβάσαι, ἡ πίστη σου θὰ σέ σώσει.

ΕΙΣΕΛΘΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΟΥ

Παναγιώτατε Δέσποτα

Σεβαστέ μου Γέροντα

Σεβασμώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς

Τίμιο Πρεσβυτέριο

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

δοξάζω τὸ Πανάγαθο Θεὸ ποὺ μέ ἀξιώνει τὴν στιγμή αὐτὴ νὰ δεχθῶ τὸν δεῦτερο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης, ποὺ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι πρὶν ἀπὸ τὴν ἐλαχιστότητά μου ὑπηρετήσαν ἀξία καὶ ὑπερασπίστηκαν μέ κάθε θυσιὰ καὶ αὐταπάρνηση.

Κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶναι ἀξίος νὰ πλησιάσει τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο, ἀλλὰ ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ ἐπιτρέπει καὶ παραχωρεῖ τὸ λειτουργημα αὐτὸ σέ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ υπηρετήσουν. Καὶ καλοῦμαι ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος τοῦ Θεοῦ δοῦλος καὶ διάκονος νὰ τολμήσω αὐτὰ ποὺ δὲν τολμοῦν οἱ ἄγγελοι. Καλοῦμαι ἐγὼ ὁ μικρὸς στὰ πνευματικά, νὰ ψηλαφήσω αὐτὰ οἱ οὐράνιες δυνάμεις θωροῦν καὶ τρέμουν. Καλοῦμαι ἐγὼ ὁ Βησαρίων νὰ βαδίσω τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς μαρτυρικῆς ἱερωσύνης ἀκολουθώντας τὰ χνάρια τοῦ σταυρωμένου Χριστοῦ.

Σήμερα, ποὺ κάθε πνευματικὴ ἀξία περιφρονεῖται, καὶ ἡ Ἐκκλησία περνάει μιά κρίση. Δέχεται ἓνα πόλεμο ἀπὸ μέσα καὶ εἶναι πολὺ δύσκολο, μέσα στὴν διχασμένη κοινωνία μας, νὰ μεταλαμπαδεύει ὁ ἱερέας τὸ ἀναστάσιμο μήνυμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ καθέ- διεκδικεῖ μόνον δικαιώματα καὶ καμμιὰ φορὰ πέρα γιὰ πέρα παράλογα καὶ ἐγωκεντρικά. Ὅμως ὁ ἱερέας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τονίσει τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης πρῶτα ὁ ἴδιος αὐτοθυσιάζόμενος. Μὴ ξεχνοῦμε ἐπίσης ὅτι σάν Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ποὺ εἶμαστε ἔχουμε ἀκόμη ἓναν ἀγῶνα στὸν ὁποῖο ἡ θέσι τοῦ ἱερέα εἶναι πολὺ σημαντικὴ καὶ ἐπώδυνη.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Γνωρίζω ότι είμαι ελάχιστος αλλά παίρνω θάρρος από τη δύναμη του Χριστού, που «έν ασθενεία τελειούται». Πιστεύω στην χάρη του Παναγίου Πνεύματος που «τά ασθενή θεραπεύει και τά ἐλλείποντα ἀναπληροῖ». Ἐχω τὴν κλίση τολμῶ καὶ δέχομαι τὴν πρόσκληση ἐπειδὴ ἐλπίζω καὶ σπὴν κατὰ ἄνθρωπο βοήθειά σας καὶ συμπάρασταση στὸν προκείμενο ἀγώνα.

Τούτη τὴν ἱερὴ στιγμή αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσω τὴν Παναγιώτητά σας, ἀλλὰ καὶ τὸν Σεβασμό μου Γέροντα π. Ἰάκωβο, ποῦ καθημερινά, ἀπὸ τότε ποῦ μέ πῆρε κοντά του, μέ συμβουλεύει καὶ μέ δείχνει τὸν σωστὸ δρόμο ποῦ ὁδηγεῖ σπὴν ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ. Ποῦ γιὰ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μου δὲν ὑπολόγησε κανένα κόπο του.

Εὐχαριστίες ἐκφράζω καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς συνοδείας μας ποῦ μέ περιβάλλουν μέ ἀγάπη καὶ χαίρονται μέ τὴν δική μου χαρά.

Ἀπειρες εὐχαριστίες ἐκφράζω καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς μου, ποῦ ἀπὸ μικρὸ παιδί μέ πότησαν μέ τὰ νόμματα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ὁδήγησαν τὰ βήματά μου σπὴν ἐκκλησία καὶ ἐμφύτευσαν τὸν ἱερὸ πόθο.

Εὐχαριστῶντας τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καὶ Σεβαστοὺς Πατέρες ποῦ τιμοῦν μέ τὴν παρουσία τους τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή, παρακαλῶ τὸ σεβαστὸ ἐκκλησίασμα νὰ παρακαλέσει τὴν Παναγία Τριάδα νὰ μοῦ χαρίσει δύναμη νὰ σταθῶ ἄξιος τῆς κλήσης καὶ θεματοφύλακας τῶν παραδόσεων μας.

ΙΔΟΥ Ο ΔΟΥΛΟΣ ΣΟΥ ΚΥΡΙΕ ΓΕΝΟΙΤΟ ΜΟΙ ΚΑΤΑ ΡΗΜΑ ΣΟΥ.



ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

Νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ δημοσιευθῇ. Ἡ ἐποχὴ μας προσιδιάζει μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς Προφητείας.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΩΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΙΘΙΟΠΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ

Ὁ Ἀββὰ Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοψ προεφήτευσεν, εἰπὼν, ὅτι εἰς τὰς ὑστερινὰς ἡμέρας τοῦ ἐβδόμου καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, ἡ μοναδικὴ πολιτεία θέλει εἰ ἀμεληθῇ τελείως καὶ μέλει καταφρονεθῇ τόσο ἡ ψυχικὴ σωτηρία ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς ὥστε οἱ ἀδελφοὶ νὰ περιέχονται ἀνάμεσον τῶν θορύβων καὶ ταραχῶν, ἐσκοτισμένοι, ἀνωφελεῖς, καὶ ράθυμοι, τὴν ἀρετὴν παντελῶς μὴ ἐπιμελούμενοι· ὑποδεδουλωμένοι εἰς τὰ πάθη τῆς ἀμαρτίας· διότι ἐκεῖθεν ὅπου ἐκαύθη ὁ Σατανᾶς παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀγωνιστῶν ἐκεῖθεν καὶ ἐκεῖνος ἔχει νὰ καύσῃ καὶ νὰ φλογίσῃ καὶ ὅθεν ἐνίκηθῃ, ἐκεῖθεν ἔχει καὶ αὐτὸς νὰ νικήσῃ τοὺς ἀμελεῖς καταφρονητὰς Μοναχοὺς. Ὅπου δὲ ἐπλεόνασεν ἡ δικαιοσύνη ἐκεῖ θέλει ὑπερπερισεύσῃ ἡ ἀμαρτία καὶ ἀνομία, διότι θέλει ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, καὶ θέλει συναναστρέφονται Μοναχοὶ ἀναμέσον τῶν πόλεων χωρὶς φόβον, περιερχόμενοι τὰς κώμας μὲ γαστριμαργίας καὶ οἰνοποσίας καὶ ἀναμέσον τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου συναναστρεφόμενοι, ἐν ἀσελγίαις, ἀκαθαρσίαις σαρκὸς συμπερόμενοι.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖνες θέλει εἶσθαι μῖσος, φθόνος, φιλονικεῖαι καὶ μάχαι εἰς τὰ κοινόβια, μέχρι φόνων, ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς Λαύραις ἰδιорύθμiais, ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἕτερον πλησίον αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡμελήθησαν οἱ κανόνες καὶ Πνευματικοὶ ἀγῶνες. Θέλουν προχειρίζεσθαι ἡγούμενοι καὶ ποιμένες αὐτῶν ἄνδρες ἀδόκιμοι ἀρετῆς, ἄπιστοι, ἀπρόκοποι, ἀνωφελεῖς καὶ ἀγροῖκοι, μὴ διακρίνοντες τὴν δεξιὰν ὁδὸν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμελεῖς καὶ ἀσυντεχεῖς, φιλομέριμνοι καὶ τὰς διακονίας ἀναιδῶς προχειριζόμενοι, τὰ πρωτεῖα μὲ δῶρα ἀρπάζοντες καὶ ἐπεμβαίνοντες εἰς τὴν Ἡγουμενία, μὴ γνωρίζοντες κατηχεῖν καὶ νουθετεῖν τὸ ποιμνιον τῆς ἀδελφότητος καὶ μὴ γνωρίζοντες ὅτι εἶναι αὐτοὶ τύπος καὶ παράδειγμα ὠφελείας τοῦ ποιμνίου αὐτῶν. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀμελείας καὶ καταφρονήσεως τῶν ποιμένων ἀπολοῦνται.

Μέλλουσι δὲ κολάζεσθαι οὐ μόνον οἱ ἀμελεῖς καὶ ράθυμοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δόκιμοι, καὶ οἱ ἐγκρατεῖς καὶ ἐνάρετοι ἀδελφοί.

Μετὰ ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς

ὅτι νέφος καὶ λαίλαψ ὁμίχλη σκοτεινὴ πειρασμῶν φοβεροτάτων ἔπευσεν εἰς τοὺς Μοναχοὺς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἄρκτου, καὶ ὅτι ἐδιώκοντο οἱ Μοναχοί, καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα ἀπὸ ὀλεθρον αἰραίσεων, ἡναγκάζοντο οἱ πολλοὶ ρίπτοντες τὸ σχῆμα νὰ ὑπανδρεύονται. Τότε οἱ ὀλίγοι ἀγωνισταὶ οἱ εὐδοκίμησαντες ὡς ἀργύριον καὶ χρυσίον ἐν χωνευτηρίῳ ἐν θλίψει πολλῇ καὶ διωγμῶν ὡς καὶ στενοχωρία εὐδοκίμῶσιν ὅσοι δὲ φανῶσι δόκιμοι καὶ νικηταὶ τῶν τοσοῦτων δεινῶν πειρασμῶν μεγαλυνθήσονται καὶ δοξασθήσονται καὶ τιμηθήσονται παρὰ Θεοῦ περισσότερον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βαστάσαντας τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτός. Μετὰ ταῦτα εἶδεν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μωϋσῆς ὅτι παρῆλθεν ὁ χειμὼν ἐκεῖνος τῶν θλίψεων καὶ πειρασμῶν, καὶ ἡ στενοχωρία τῶν δεινῶν αἰρέσεων καὶ ἐγένετο γαλήνη καὶ ἄνεσις.

Πάλιν ὅμως μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινῶν ἀμεληθήσεται τὸ Ἀγγελικὸν Τάγμα τῶν Μοναχῶν καὶ περισσότερον τῶν πρώτων, πειρασμοὶ ἐπαναστατήσονται καὶ βιαιότεροι. Εἶδεν δὲ ὅτι οἱ Μοναχοὶ συνεμεινύνοντο ἀσέμνως μὲ Μοναχάς, καὶ ὅτι ὁμοῦ μὲ τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν συνεμήχθη καὶ ἡ τυραννία ὥστε καὶ οἱ μὴ θέλοντες διεφθείροντο. Οἱ δὲ Ἱερεῖς μὲ πορνείας καταμολυνόμενοι, καὶ αἱ πρεσβύτεραι αὐτῶν μοιχευόμεναι, ὁμοίως καὶ αὐτοὶ ἐτέρας μοιχεύοντες.

Τότε δὲ γεννήσεται ὀργὴ θελήματος καὶ καταναλωθήσεται πᾶσα ἡ πονηρὰ γενεὰ ἐκεῖνη, καὶ ἀπελεύσεται εἰς πῦρ τὸ αἰώνιον.

Μακάριοι λοιπὸν τότε ὅσοι οὐχ' ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἀνομοτάτην πράξιν τῆς ἀσελγίας ἥτις εἶναι βιαιότερα καὶ βαρυτέρα τοῦ φόνου· ἀλλ' ἀντιστήσωσιν καὶ ἐλέγξωσιν τὴν ἀνομίαν ὡς ὁ Πρόεδρος Ἰωάννης, καὶ θριαμβεύσουσι ἐλέγχοντες τὴν αἰμομιξίαν· καὶ ἀποκταθῶσιν ὑπὸ τῶν μιᾶρῶν καὶ ἀκαθάρτων ἀσελγῶν ἀνθρώπων τοῦ τότε καιροῦ, ἀναπαυθήσονται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ τῶν ἐνδοξοτάτων Πατριαρχῶν καὶ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν μετὰ Πάντων τῶν Ἁγίων ὡραϊζόμενοι καὶ συνεφρενόμενοι, ὧν καὶ ἡμεῖς τῆς μερίδος ἐπιτύχωμεν χάριτι